

Curierul Adventist

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXVI

NOIEMBRIE — DECEMBRIE 1989

Noul sediu al Uniunii de Conferințe
a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

București

Str. Plantelor 12

DIN VIAȚA BISERICII

Statuțul de organizare și funcționare al Bisericii noastre (art. 45,46) subliniază faptul că „organul deliberativ al Conferinței este Adunarea Generală a Conferinței care, în sesiune, alege organul de conducere, acreditează personalul duhovnicesc necesar, ratifică înființarea și desființarea de comunități și hotărăște asupra tuturor chestiunilor ce interesează bunul mers al Conferinței“.

Ținând seama de răspunderile solemne ale slujbașilor bisericii,

lucrările pe care aceștia sînt chemați să le aducă la îndeplinire, fac ca alegerea slujbașilor bisericii, a acelor care să se așeze la dispoziția lui Dumnezeu slujind oamenilor, să fie de o importanță deosebită.

Adunările Generale Elective nu sînt lucrări de rutină, ci lucrări cu implicații deosebite în viața bisericii, de aceea pregătirea și desfășurarea lor trebuie să poarte amprenta călăuzirii divine.

Comitetul plin al Uniunii în hotărîrea sa nr. 4 (P.V. 12) din

19.IV.1989, a hotărît convocarea Adunărilor Generale Elective ale Conferințelor Uniunii noastre în lunile septembrie-octombrie a.c., pentru aducerea la îndeplinire a acestor lucrări în biserica noastră.

Acum, cînd aceste lucrări s-au consumat, putem să aducem mulțumirile noastre Celui Atotputernic pentru modul deosebit în care ele au avut loc. Cei care au lucrat în comitetele acestor adunări electivă, și toți delegații, au putut să vadă

(continuare în pagina I-a)

Stimate surori,
Scumpi frați și iubiți conlucrători :

Ti s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine decît să umbli smerit cu Dumnezeul tău“ (Mica 6,8).

Ultimul număr al revistei noastre, *Curierul Adventist*, pe anul 1989 se află în mîinile dumneavoastră.

Aceasta ne spune că anul 1989, cu bogăția evenimentelor lui, cu efervescenta experiențelor lui, cu toate cele pe care le-a notat în răbojul zilelor și clipelelor lui, a trecut. Aceasta ne face să înțelegem mai bine cît de trecători sîntem.

Într-o împreună simțire cu cei greu încercați, ne înclinăm în fața durerii ce ne încearcă, ca muritori, și ne prindem puternic de fîgăduința învierii și „vietii veacului ce va să vie“.

Acest număr al revistei noastre este închinat lucrărilor electivă la nivelul conferințelor, lucrări ce s-au desfășurat în cursul lunilor septembrie-octombrie a.c. în Conferințele Timișoara, Bacău, Cluj și București.

„În ceruri este ordine, și lui Dumnezeu îi plac eforturile poporului Său de a încerca să se miște în cadrul unui sistem, al unei ordini, în lucrarea Sa de pe pămînt. Am văzut că trebuie să fie ordine în biserica lui Dumnezeu și că sistemul este necesar pentru a duce cu succes lumii ultima solie de har“ (1T/191).

Cît de minunată este ordinea în poporul lui Dumnezeu, ordine ce trebuie să slujească scopului divin de a duce cu succes lumii ultima solie de har! Iată de ce niciodată aceste lucrări nu trebuie puse sub semnul interesului omenesc, oricît de laudabil s-ar părea el.

Pentru realizarea acestui deziderat divin, cei care au fost chemați să poarte răspunderi în biserica lui Dumnezeu trebuie să se desprindă hotărît de înguste și primejdioasele înțelegeri individualiste și să privească la ansamblul intereselor majore ale lucrării lui Dumnezeu, implicîndu-se în realizarea lor și sprijinindu-se numai pe puterea brațului divin.

Ca reprezentanți ai lui Hristos, slujitorii lui Dumnezeu trebuie să-și facă lucrarea ce le-a fost încredințată.

„Slujitorii lui Dumnezeu de pe pămînt ... sînt chemați să lucreze în locul Său“ (AA/122).

„Lumina adevărului trebuie să lumineze pînă la marginile pămîntului. O lumină mai mare și tot mai mare pornește cu o strălucire cerească de la fața Răscumpărătorului asupra reprezentanților Săi, ca să fie răspîndită în întinericul lumii. Ca lucrători împreună cu El, să ne rugăm pentru sfințirea lucrată de Spiritul Său, ca să putem străluci din ce în ce mai puternic“ (8T/40).

„Puterea care stă la dispoziția lui Dumnezeu este nelimitată; iar slujitorul lui Dumnezeu care, în marea lui nevoie, se ascunde în Hristos poate fi sigur că va primi ceea ce va constitui pentru ascultătorii săi o mireasmă de viață spre viață“ (GW/60).

Încrederea pe care biserica prin reprezentanții săi a investit-o în cei aleși a sluji fraților lor trebuie să fie demonstrată în toată perioada mandatului încredințat.

Să nu uităm că „ultima manifestare a Duhului Sfînt — în cadrul Planului de Mîntuire — va fi o demonstrare pe care biserica este chemată să o facă,

o demonstrare a iubirii lui Dumnezeu ... Ultimele raze ale ultimei solii ce trebuie dusă lumii sînt o descoperire a caracterului iubirii Sale. Slujitorii lui Dumnezeu (copiii Săi) trebuie să dea pe față slava Sa. În viața și caracterul lor, ei trebuie să arate ce a făcut harul lui Dumnezeu pentru ei“ (PD/415).

Nu durata timpului lucrat, ci voioșia și credincioșia cu care lucrăm — iată ce face ca lucrarea noastră să fie primită de Dumnezeu.

Datoria cea mai neînsemnată îndeplinită însă în sinceritate și cu abnegație este mai plăcută lui Dumnezeu decît cea mai mare lucrare, care poartă însă amprenta egoismului și a înălțării de sine.

Numai atunci cînd egoismul a murit, cînd lupta pentru supremație a fost cu desăvîrșire exclusă, cînd mulțumirea umple inimile și iubirea constituie parfumul vieții, numai atunci Domnul Hristos locuiește în suflet, iar noi sîntem recunoscuți ca împreună lucrători cu Dumnezeu.

„Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit“ (1 Petru 4, 10).

„Încolo, ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui“ (1 Cor. 4,2).

„Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească“ (Fil. 4,8).

Căci ce altceva cere Dumnezeu de la noi decît ... să umblăm smerit cu Dumnezeul mîntuirii noastre, conlucrînd cu El în vestirea Evangheliei veșnice?

D. POPA

Editura Curierul Adventist

Revista *Curierul Adventist* este organul oficial al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Apare la două luni, sub conducerea unui comitet de redacție format din :

Dumitru Popa, redactor-șef ;
Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu,
Adrian Bocăneanu, Apostol Chelbegeanu
și Iosif Gyéresi

Redacția și Administrația :

București, str. Plantelor nr. 12 — Sect. 2.

Tel. 20.42.07

— în desfășurarea lucrărilor — călăuzirea și prezența divină. Când cei chemați să lucreze ca delegați la aceste adunări se supun conducerii și călăuzirii Duhului lui Dumnezeu, atunci acest lucru se observă în desfășurarea lucrărilor și în spiritul ce domnește cu această ocazie, și care trebuie să se manifeste în toate lucrările. Putem spune că toate comitetele de lucru au înțeles răspunderea și solemnitatea lucrării ce le-a revenit. Putem spune cu deplină mulțumire și satisfacție spirituală „Eben Ezer“, Dumnezeu ne-a ajutat. Dumnezeu a fost cu noi pînă aici și Și-a manifestat — prin glasul delegaților — voința Sa.

☆

Zile plăcute de toamnă bogată. Belșugul ogoarelor și livezilor se strîng cu hărnicie și mulțumire în suflet pentru rodnicia țarinei și puterea de muncă pe care le primim de la bunul Dumnezeu.

În această plăcută atmosferă, prin hotărîrea Comitetului Uniunii

nii amintită mai sus, în ziua de 17 septembrie 1989, orele zece dimineata, a fost convocată Adunarea Generală Electivă a Conferinței Timișoara.

Încă de vineri 15 septembrie, delegații și invitații la aceste lucrări au început să sosească. O atmosferă plăcută, caldă, sărbătorească a cuprins pe toți cei veniți din districtele și comunitățile Conferinței. Comitetul în funcție al Conferinței s-a ocupat în amănunt de toate problemele ridicate de o astfel de întîlnire (cazarea, masa, organizarea serviciilor divine, materialele necesare lucrărilor, etc.). Ospitalitatea frățească și spiritul organizatoric au făcut ca frații să se simtă bine.

pasul ei, a vegheat cuptorul încercărilor și cînd a fost nevoie, a intrat și El alături de ea ca să-i potolească văpaia. În lupta și experiența noastră spirituală, nu sîntem singuri.

Sîmbătă dimineata, fr. Bocăneanu Adrian, consilier al Uniunii, la ora de rugăciune a subliniat faptul că Domnul Hristos dorește ca via Sa să aducă rod (Is. 5). Via bisericii este reînnoită spre o mai bună creștere, spre a fi roditoare și fericită. Numai acea creștere este îngăduită și îngrijită de Vier (Tatăl), care își trage seva din Isus, adevărata Viță. Întreaga comunitate s-a rugat bunului Dumnezeu ca prezența Lui să aducă o rodnică binecuvîntare.

Serviciul divin al Școlii de Sabat cu bogăția studiilor sale a găsit co-

15—18 septembrie 1989

CUPRINS

● Din viața bisericii	C. I
● De la inimă la inimă	C. II
● „Temeți-vă de Dumnezeu!“	3
● Speranță pentru cei învinși	4
● „Un singur lucru!“	5
● Adunarea Generală Electivă a Conf. Bacău	6
● Cine va cîștiga controlul asupra vieții tale neprihănirea sau păcatul	8
● „V-am purtat ... și vreau că vă mai port!“	9
● Smirna, aloea și casia	10
● Adunarea Generală Electivă a Conf. Cluj	11
● „Piatra ... a umplut tot pămîntul“	14
● „Domnul va păzi pașii preaiubiților Lui“	15
● Lucrările Adunării Generale Elective a Conf. București	17
● Biruința darul lui Dumnezeu în Isus Hristos	20
● Chemarea de a lucra pentru Hristos“	C. IV
● Știri din viața bisericii	16

Vineri seara, delegații, invitații și frățietatea comunității A.Z.S. din Timișoara cum și din alte comunități ale Conferinței, s-au aflat cu toții în frumoasa capelă a comunității locale.

Imnul bucuriei și recunoștinței înălțat de toți cei prezenți a marcat începutul unui Sabat plin de binecuvîntări.

Fr. N. Dumitrescu, secretarul Uniunii de Conferințe A.Z.S. prezintă cuvîntul cercetător al Scripturii din Ioan 5,5-8. „Vrei să te faci sănătos?“ „Doamne“, I-a răspuns bolnavul, „n-am pe nimeni“. Teribilă este singurătatea celui ce nu se poate ajuta singur. Slăbănogul de la Betesda avea o disperată nevoie de ajutor. „N-am pe nimeni“, este plînsul deznădejdii ... plînsul omenirii. Isus Hristos este răspunsul păcătosului însingurat. El care a gustat singur paharul durerii pentru cel păcătos, este totdeauna gata de a veni în ajutorul celor ce au nevoie de prezența Lui vindecătoare. Niciodată în istoria omenirii, aici în valea umbrei morții, Biserica Sa n-a fost singură. El Și-a potrivit pasul cu

munitatea la studiu. Școala de Sabat a fost totdeauna și a rămas ocazia binecuvîntată a studierii și aprofundării Cuvîntului Adevărului.

Fr. D. Popa, președintele Uniunii a prezentat Cuvîntul Scripturii din Apoc. 14,7. „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă“. (Predica se publică în acest număr festiv).

În adevăr, binecuvîntarea cerului a fost cu noi. Toți cei prezenți s-au unit în rugăciune fierbinte ca Dumnezeu să inspire și să conducă lucrările Adunării Generale Elective a Conferinței.

În Sabat după-amiază, serviciul divin festiv a pus în evidență valorile spirituale ale bisericii lui Dumnezeu. Cu această ocazie, fr. N. Popescu, șeful contabil al Uniunii a prezentat solia ce se degajă din Ef. 6,10-18. „Speranță pentru cei înfrinți“. (Predica se publică în acest număr.)

Sîmbătă seara, toți delegații și invitații au luat parte la o întîlnire cu delegații Uniunii, ocazie în care s-au prelucrat instrucțiunile pri-

DEAC GLIGOR
Președintele reales
al Conf. TIMIȘOARA

vind desfășurarea lucrărilor electiv, pentru ca a doua zi toți delegații să cunoască mecanismul desfășurării lucrărilor.

Duminică 17 septembrie 1989 orele 8,30 toți delegații și invitații și un frumos grup de frați și surori din comunitate au luat parte la ora de rugăciune. Cu această ocazie, fr. D. Popa a vorbit despre Luca 10,41: „Un singur lucru trebuie” (se va publica separat), chemînd pe toți la rugăciune și consacrare. Duhul lui Dumnezeu a fost prezent în mijlocul copiilor Săi. Cînd ia El în stăpînire inima și ființa omenească, atunci aceștia devin instrumentele harului și ale puterii Sale pentru realizarea planurilor divine.

Talpan Ioan, Cazan Cornel, Alexandrescu Florea, Cucu Valentin, Teodoru Ioan, Greavu Ioan, Steblea Gheorghe, Plosca Ioan.

Prin hotărîrea Comitetului Uniunii și în conformitate cu rînduielele bisericii privind aceste lucrări din partea Comitetului Uniunii de Conferințe A.Z.Ș. la aceste lucrări au fost delegați a lua parte frații: Dumitru Popa, președintele Uniunii, pentru conducerea lucrărilor; Nelu Dumitrescu, secretarul Uniunii și Nicolae Popescu, contabilul șef al Uniunii să ia parte la lucrări cu vot consultativ și Bocăneanu Adrian, consilier Uniune, prezent la lucrările din sală.

S-a ales biroul Adunării Generale format din frații: Deac Gligor, președinte; Farray Lazăr, secretar și Poenaru Octavian și Ghișoiu Mihai, scrutatori.

Din raportul său, președintele în funcție al Conferinței, fr. Deac Gligor a subliniat activitatea conferinței în cadrul mandatului ce a expirat. A scos în evidență credințioșia fraților care și-au adus cu credințioșie darurile lor și conferința a putut să-și rezolve problemele de construcții și reparații a caselor de rugăciune și toate celelalte nevoi ale Conferinței.

În cuprinsul mandatului expirat au intrat în biserică prin botez un număr de 2011 membri. În aceeași

ENGELHARDT ADAM
ales secretar al Conf. TIMIȘOARA

D. Popa, președintele comitetului, Orban Adalbert, Duma Ioan, Penca Ilie, Greavu Ioan, Plosca Ioan, Farray Lazăr, Bodnar, Ioan, Hodoboc Constantin și Engelhardt Adam.

Sarcina acestui comitet este aceea de a face propuneri Adunării Generale a Conferinței privind componența comitetului de propuneri. Retrăgîndu-se, comitetul special alege un secretar de ședință în persoana fr. Orban Adalbert. Comitetul și-a luat timp de rugăciune și meditație privind lucrarea ce le stătea înaintea. După o matură chibzuință, analizînd bine fiecare propunere, se supun

1 PASTORUL MEMETE PAVEL
REALES CONSILIER-ADMINISTRATIV

2 PASTORUL MAUR TRAIAN
REALES CONSILIER

3 PASTORUL RUSU GHEORGHE
REALES CONSILIER

La orele 10, fr. Deac Gligor, președintele în funcție al Conferinței deschide lucrările Adunării Generale Elective ale Conferinței Timișoara. La apelul făcut au răspuns „prezent” următorii delegați:

Delegați titulari: Deac Gligor, Moldovan Aron, Memete Pavel, Maur Traian, Rusu Gheorghe, Stoiu Ioan, Aldea Traian, Tulbure Teodor, Păcuraru Bazil, Kestner Radu, Farray Lazăr, Orban Adalbert, Mitran Costel, Ban Ioan, Varcuș Vasile, Engelhardt Adam, Tajti Ioan, Ghișoiu Mihai, Poenaru Octavian, Penca Ilie, Popescu Constantin, Selejan Teodor, Bodnar Ioan, Dragoș Victor, Ianoși Alexandru, Florescu Samoilă, Sturz Ioan, Duma Ioan, Crețu Aurel, Mihăicuță Andrei, Popa Gheorghe, Tăutan Florea Teodor, Horja Mihai, Răduț Mihai-Ion, Hodoboc Constantin, Dănăiață Mircea, Olei Gheorghe, Trandafir Cornel, Manea Ioan,

perioadă au fost excluși 287 de frați și surori, și au trecut la odihnă 787 persoane.

În perioada 1985—1989 a intrat în tezaurul Conferinței suma de 31 639 289 lei reprezentînd zecimi și daruri și au fost cheltuiți pentru nevoile Conferinței 25 444 255 lei, ceea ce arată faptul că nevoile Conferinței au fost satisfăcute și credințioșia frățietății a fost vrednică de laudă. Dumnezeu să binecuvînteze pe copiii credinței înmulțindu-le darurile și întărindu-le legămîntul pe vecie.

În vederea lucrărilor delegații au fost împărțiți în cinci grupe de cîmpuri învecinate, care s-au constituit în grupe de lucru făcînd propuneri pentru constituirea comitetului special. Iată propunerile care au fost votate în unanimitate de către delegați și care au format comitetul special:

Adunării Generale următoarele nume: D. Popa, președintele comitetului, Selejan Teodor, Florescu Samoilă, Hodoboc Constantin, Tăutan Florea, Engelhardt Adam, Kestner Radu, Penca Ilie și Varcuș Vasile. Supusă votului, delegații votează în unanimitate lista comitetului de propuneri.

Comitetul de propuneri retrăgîndu-se pentru lucru, sala a rămas la studiu sub conducerea biroului adunării și a delegatului Uniunii, fr. Bocăneanu Adrian.

Sarcina Comitetului de propuneri este deosebit de solemnă și plină de responsabilitate. El trebuie să analizeze bine nevoile bisericii și să facă propuneri Adunării Generale pentru slujbașii principali ai Conferinței, pentru organul de conducere al Conferinței pentru următorul termen statutar, cum și pentru delegații Conferin-

lei la Adunarea Generală Electivă a Uniunii.

Pentru a putea lucra, din sînul Comitetului se alege un secretar de şedinţă în persoana fr. Engelhardt Adam. Comitetul de propuneri îşi ia timp de rugăciune şi reflectare asupra propunerilor ce vor fi făcute. În primul rînd, propuneri privind funcţia de preşedinte al Conferinţei pe următorul termen statutar.

La ora 12,30, Comitetul de propuneri face Adunării Generale în unanimitate propunerea ca fr. Gligor Deac să fie reales preşedinte al Conferinţei pe următorul termen statutar. Nefiind nici o contestaţie, delegaţii votează în unanimitate realegerea fr. Deac Gligor ca preşedinte al Conferinţei Timişoara. Vădit mişcat, fr. Deac rosteşte câteva cuvinte de mulţumire pentru încrederea acordată, legîndu-se înaintea lui Dumnezeu şi a bisericii de a nu precupeţi nici un efort, ci a face totul pentru o bună şi rodnică activitate în mijlocul comunităţilor Conferinţei şi pentru dezvoltarea bisericii.

Continuîndu-şi lucrările, de data aceasta însoţit de preşedintele reales al Conferinţei, Comitetul de propuneri lucrează cu aceeaşi maturitate şi responsabilitate şi face Adunării Generale următoarele propuneri: secretar al Conferinţei, pastorul Engelhardt Adam; consilier administrativ, pastorul Memete Pavel; consilieri: pastorii Maur Traian şi Rusu Gheorghe.

Organul de conducere al Conferinţei: Deac Gligor, preşedinte; Engelhardt Adam, secretar; Memete Pavel, consilier administrativ; Maur Traian şi Rusu Gheorghe, consilieri; Varcuş Vasile, Penca Ilie şi Tulbure Teodor, membri. La aceştia s-a mai adăugat fr. Mate Francisc de la Oradea, din judeţul Bihor care a trecut — odată cu înfiinţarea Conferinţei Braşov — la Conferinţa Timişoara.

Delegaţi la Adunarea Generală a Uniunii: Engelhardt Adam, Urban Adalbert, Maur Traian, Rusu Gheorghe, Varcuş Vasile, Penca Ilie, Hodoboc Constantin, Cazan Corneliu, Sturz Ioan. Delegaţi supleanţi: Kestner Radu şi Olei Gheorghe.

Aceste propuneri au fost prezentate Adunării Generale şi nefiind nici o contestaţie s-a pus la vot, cerîndu-se ca pentru slujbaşii principali ai Conferinţei să se voteze nume cu nume.

Supunîndu-se votului delegaţilor toate propunerile au fost votate în unanimitate, într-o atmosferă de sărbătoare, responsabilitate, încredere şi deplină posibilitate de a-şi manifesta liberi opţiunile şi convingerile personale.

Vorbînd despre modul în care s-a lucrat în comitetul special, fr. pastor Kestner Radu mărturisea: „Am lucrat în multe comitete în activitatea mea. Consider că modul în care am lucrat cu această ocazie a fost realmente manifestarea pe deplin liberă a opţiunilor fiecăruia dintre noi luminaţi de Duhul lui Dumnezeu“.

Şi în adevăr, o Adunare Generală care în toate comitetele de lucru şi în plen a luat hotărîri numai cu unanimitate de voturi — o dovadă a faptului că toţi delegaţii au lucrat conduşi fiind de acelaşi Duh Sfînt, urmărind interesele şi bunul mers al Conferinţei şi al bisericii.

Adunarea Generală Electivă acreditează prin votul ei următorul personal clerical al Conferinţei Timişoara:

Pastori întăriţi prin binecuvîntare: Ban Ioan, Engelhardt Adam, Forray Lazăr, Ghişoiu Mihai, Kestner Radu, Mitran Costel, Niculescu Emilian, Urban Adalbert, Penca Ilie, Păcuraru Basil, Popescu Constantin, Tajti Ioan, Varcuş Vasile.

Pastori ajutori: Zgonea Victor, Crişan Deliu Ioan, Boeru Paul.

Pastori asistenţi: Bardan Gavril, Buciuman Simion, Golea Gabriel, Poenaru Octavian, Tolan Ioan, Zeiler Benjamin, Dragoş Gabriel.

După epuizarea punctelor de pe agenda adunării, fr. Deac Gligor, preşedintele reales al Conferinţei declară închise lucrările Adunării Generale Elective a Conferinţei Timişoara.

Greutatea apăsătoare de pe umerii şi sufletele celor însărcinaţi cu aducerea la îndeplinire a acestor lucrări a dispărut odată cu începerea lucrărilor, ea fiind preluată de delegaţii prezenţi şi încredinţată soluţionării Duhului cel Sfînt al lui Dumnezeu. Ce minunată frăţie avem. Cit de profund şi obiectiv ştie să lucreze atunci cînd este vorba de binele şi prosperitatea bisericii.

Cu conştiinţa lucrului făcut în temere de Dumnezeu şi în armonie cu nevoile prezente ale bisericii, delegaţii s-au întors la comunităţile şi casele lor laudînd pe Dumnezeu, căci e mare, căci în veac ţine bunătatea Lui. Aşa să zică cei răscumpăraţi de Domnul.

Temeţi-vă de Dumnezeu

Temeţi-vă de Dumnezeu şi daţi-I slavă...“ (Apoc. 14,7). Apocalips 14 este inima Evangheliei Apocalipsului. Seria evenimentelor se deschide în capitolul 12, se extinde în capitolul 13, prezentîndu-ne întreaga lucrare a fiarei, şi se încheie cu un tablou al celor mîntuiţi în starea lor de gloriificare, stînd pe Muntele Sionului.

Solia îngerilor este astfel caracterizată: „Evanghelie veşnică“. Evanghelia este veşnică, de neschimbat, dar fiecare generaţie primeşte şi vede această Evanghelie în felul ei. Dumnezeu priveşte spre ultima generaţie de oameni şi vede că ei au nevoie să înţeleagă faptul că Evanghelia cea veşnică comportă o zdrobitoare urgenţă.

Advenştii de ziua a şaptea sînt chemaţi să scruteze profunzimile vieţii lor spirituale, căci ceasul judecării îşi consumă bătăile şi ne apropiem de momentul marelui adevăr cosmic.

Acum o sută de ani, bunicii mei rosteau cu nădejde şi credinţă nativă crezul creştin la slujba de duminică în biserica unui sat dobrogean. Adevărul şi nădejdea crezului creştin le-a încălzit inima şi le-a umplut viaţa. Dar în suflet era o căutare ce nu-şi găsea împlinirea.

Acum optzeci de ani, tatăl meu îşi pregătea traista şi toiagul de haşialic ca să meargă la sfîntul Munte Athos. Dar a izbucnit prima conflagraţie mondială, şi în anii războiului, plutonierul Coconcea i-a vorbit, dar, altfel, despre „Mă voi întoarce la voi“. A primit solia şi a vestit acest adevăr ca pastor al Evangheliei o viaţă întreagă. Apoi a închis ochii cu tristeţe-n suflet că n-a trăit să vadă această glorioasă zi.

Noi, cei de astăzi purtăm dorinţa dar şi nostalgia dorinţei neîmplinită a generaţiei dinaintea noastră: „Unde este făgăduinţa revenirii Lui?“

Străjerule, mai este mult din noapte?

Mai presus de zgomotul evenimentelor apocaliptice, se aud cuvintele de finală chemare ale Martorului credincios: „Eu stau la uşă şi bat, fii plin de rîvnă dar în vederea pocăinţei“. Numai în mesajul laodicean Isus Se anunţă ca stînd la uşă, bătînd şi dorînd să intre...

Dar cită vreme biserica rămăşiţei va continua să-şi trăiască viaţa de credinţă în mod laodicean, mulţumindu-se cu bogăţia moştenită, cu plinătatea adevărului, dar incapabilă să-şi vadă sărăcia sufletului, ea va rămîne în afara graţiei divine. Ce va trezi biserica? Cînd va avea Dumnezeu o biserică a rămăşiţei care a cumpărat aurul Său curăţit prin foc, hainele Sale albe şi alifia Sa pentru ochi?

Noi trebuie să înţelegem că raţiunea existenţei noastre ca biserică este aceea de a colabora cu cerul la realizarea biruinţei finale. Trăim într-un timp al istoriei Planului de Mîntuire cînd putem obţine o biruinţă spirituală ce nu s-a obţinut nicicînd pînă acum, căci dacă s-ar fi obţinut, mîntuiţii ar fi fost de mult în ceruri.

Serva Domnului spune: „Sigiliul lui Dumnezeu nu va fi pus decît asupra acelorora al căror caracter este curat, care şi-au curăţit sufletele prin ascultarea de adevăr“ (2 TT/71). „Sigiliul lui Dumnezeu este înrădăcinarea în adevăr, în credinţa ce a cuprins intelectul şi spiritul în așa măsură încît nu se

poate schimba atunci când va veni încercarea finală" (4 BC/1161).

Să ne imaginăm scena judecării din Sanctuarul ceresc. Ingerii stau în jurul tronului Tatălui, iar Domnul Hristos la dreapta Sa.

Cartea vieții este deschisă, și pe una din paginile ei apare numele lui David. Un inger are în mână cartea în care sînt scrise toate faptele vieții sale.

Deodată, o voce din depărtare strigă: „Nu este drept, nu este drept! Cum poți să îndreptățești și să mîntuiești pe David? Privești la păcatele lui!” Acuzatorul mînios cere să se cerceteze bine cazul (Apoc. 12,10).

Încet, îngerul întoarce pagină după pagină din cartea ce conține raportul vieții lui David. Peste fiecare păcat este scris cu litere mari: „MARTURISIT... PARASIT... ȘI IERTAT”. Domnul Hristos pășește înainte. Ridicînd mîinile Sale străpunse de cuie, și cu o voce melodioasă, profundă, El spune: „Sîngele Meu a fost vărsat și pentru păcatele lui David. El a acceptat harul Meu. Nu-i voi șterge numele din cartea vieții, ci îi voi mărturisi numele înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor (Apoc. 3,5)”. Se face tăcere. Acuzatorul pleacă fără cuvînt. Deodată un cor de îngeri izbucnește în cîntec: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda” (Apoc. 5,12).

Menirea noastră nu este — în primul rînd — aceea de a zidi temple fastuoase și scumpe, cu care să ne mîndrim, nici să menținem pe linia de plutire o organizație bisericască încropită. Sîntem chemați să ne alăturăm îngerului în vestirea Evangheliei după ce mai întii Evanghelia ne-a schimbat pe noi. Să evanghelizăm pe alții, după ce noi înșine am fost evanghelizați.

Noi, cei din sala aceasta, nu mai avem același simțămînt al iminenței reveniri a Domnului Hristos ca părinții și pionierii noștri. Ei trăiau cu acest simțămînt puternic în sufletul lor. Se comportau ca atare! La noi este mai mult o acceptare intelectuală, care nu coboară la inimă. Nu arde sufletul în noi să căutăm să înțelegem ce așteaptă Dumnezeu de la noi. A da greș în a recunoaște chemarea lui Dumnezeu înseamnă, pierdere veșnică. La acest gînd stăruia Pavel cînd spunea: „Și să-L cunosc pe El” (Fil. 3,10).

Intr-o seară tîrzie, un creștin obosit de truda zilei s-a culcat. În ziua aceea se gîndise mult la viața lui spirituală, la ceea ce este și ceea ce nu este un creștin. Se gîndise la faptele lui de binefacere pentru bătrîni și nevoiași. A avut un vis. Se făcea că este martor al evenimentului revenirii Domnului Hristos. În loc să se bucure, era frămîntat amar — avea simțămîntul că nu este mîntuit. Un înger l-a luat și l-a dus într-o sală imensă. L-a așezat în fața unui ecran și a apăsător pe un buton. El a observat că pe buton este scris

numele său. Pe ecran, în partea stînga, a început să ruleze filmul vieții lui, iar în partea dreapta a ecranului erau prezentate motivele acțiunilor lui. A rămas uluit cînd a văzut că:

— s-a botezat să nu supere familia;

— studia ca să demonstreze capacitatea sa intelectuală;

— se ruga în public ca să fie cunoscut ca om spiritual;

— făcea milostenii pentru că era un precept biblic ce trebuia împlinit.

Speranța pentru

cei învinși

Sabatul acesta ne oferă o minunată ocazie de a ne întări în Domnul — făcînd ca legătura noastră cu El să fie mai reală, mai vie — și de a ne echipa cu o armură eficientă în conflictul spiritual în care sîntem angajați.

Din experiența acumulată pe parcursul anilor de credință, ne dăm seama: cît de necesară este această putere a tării Lui; cît de multe sînt uneltirile diavolului; cît de greu este să rămîi în picioare în timpul luptei și să te împotrivești tendințelor rele, sprijinite de forțele întinericului; cît de dificil este să biruiești totul.

De ce atîrnă biruința? De ce depinde ea?

Din cuvintele lui Pavel înțelegem că este posibil a dobîndi și falosi un echipament spiritual format din șapte articole: adevărul ca încingătoare, neprihănirea ca platoșă, zelul, râvna ca încălțăminte, credința ca scut, mîntuirea ca un coif, cuvîntul ca o sabie și rugăciunea ca oxigen al vieții.

Să nu uităm că există o armată invizibilă, alcătuită din nenumărați îngeri căzuți, strategii străluciți. Care este tinta lor? Tinta lor este omul: mîntea lui, voința lui. Ei urmăresc să-l distrugă. Ei nu-l părăsesc politicos pe cel ce devine creștin. Ei își dublează eforturile. Atacurile lor survin exact atunci cînd sînt așteptate mai puțin. Ei te vor înșela la fiecare pas, dacă îi lași. Ei sînt specialiști în fenomene supranaturale. Fac minuni. Ioan vorbește de „spirite de demoni, care fac semne nemăpomenite” (Apoc. 16,14). Dar nu trebuie să ne înrozim, pentru că avem o veste bună; există o solie, un mesaj minunat pentru noi (Evr. 12,1; 1 Ioan 2,1).

A rămas fără cuvînt cînd și-a dat seama că în profunzimea inimii sale erau germeii necredinței. Filmul s-a întrerupt și pe ecran au aparut cuvintele: „Cine nu iubeste, n-a cunoscut pe Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire”.

De atunci viața lui s-a schimbat. Religia lui a început să izvorască din profunzimea vieții sale sîntite.

Să spunem și noi împreună cu apostolul Pavel: „Căci pentru mine a trăi este Hristos”. Este Hristos în noi. Cel care aduce sufletului nostru nădejdea slavei?

D. Popa

„Nu este necesar să păcătuiți. Păcatul pretinde consimțămîntul individului. Și acest consimțămînt nu trebuie să ni-l dăm. Ispititorul poate încerca să ne înșele. El poate să ne hărțuiască. El poate să ne urmărească pasiv, asemenea umbrei. Dar el nu poate să ne contamineze împotriva voinței noastre. Nu există putere sub conștiență care să ne poată forța să păcătuiți, fără de cazul că noi consimțim la așa ceva”.

„Și mai avem încă o veste bună: Ispita nu constituie păcat. Și Isus Hristos a fost ispășit în timpul vieții Sale pămîntești, și încă în toate lucrurile. El n-a ehamat ispita. Natura Sa omenească se căutămura în fața luptei care îl aștepta. Dar El nu s-a lăsat ademinit de păcat. Nici chiar printr-un gînd nu s-a supus ispitei. Așa poate să fie și cu noi”.

„Dar mai avem o veste, și mai bună: Dumnezeu nu ne ispășește. Diavolul o face. De la el vine ispita. Dumnezeu controlează împăjurările, nici o ispita nu poate ajunge la noi fără permisiunea Lui. Orice ispita este măsurată și cîntărită de El. Dumnezeu ne asigură că nu vom fi încercați peste puterile noastre. Înaintea ca ispita să apară în calea noastră, este pregătită și calea de scăpare. Așa spune cuvîntul Scripturii (1 Cor. 10,13).

Răspunsul la problema ispitei este Isus. Să-L lășăm pe El să o înfrunte în locul nostru. Să nu încercăm să ne împotrivim singuri lui Satana. Aceasta este o sarcină prea mare pentru orice om. Pentru Isus însă, nu! El a biruit. Să-L lășăm pe Isus să rezolve El această problemă. El este în stare, este capabil. „Noi, copilașii înțeleși ai Dumnezeu, și lași biruit, pentru că Cel ce este în voi, este

mai mare decât cel ce este în lume" (1 Ioan 4,4). Când sintem atacați de ispite, nu trebuie să priuim la împrejurări sau la slăbiciunile noastre, ci la Isus Hristos. Câtă vreme sintem legați de El prin credință, păcatul nu mai are putere asupra noastră. Dumnezeu apucă mîna credinței noastre și o ajută să țină bine dumnezeirea lui Hristos, ca noi să putem ajunge la biruință.

Să citim și cuvintele apostolului Pavel din Ebrei 12,4: „Voi nu v-ați împotrivit încă pînă la sînge, în lupta împotriva păcatului". Deci să luptăm cu păcatul, împotriva lui, chiar pînă la punctul vărsării sîngelui nostru! Oare nu ne contrazicem cînd vorbim astfel? Nu! Cine întîmpină ispita? Isus. Dar cine se împotriveste? Ni se spune că noi trebuie să ne împotrivim. De ce noi? Pentru că împotrivirea este un act al voinței. Iar voința noastră este implicată în orice ispită. Noi hotărîm cum va fi ea întîmpinată. Cele mai mari lupte le ducem în mîntea noastră, în domeniul exercitării voinței noastre.

Fiecare luptă cu păcatul, fiecare confruntare cu ispita este cîștigată sau pierdută mai întîi în mîntea noastră. Acolo, în mîntea noastră, noi sau ne împotrivim ispitei sau ne jucăm cu ea. Acolo noi închinăm ușa păcatului, sau considerăm că el poate fi admis de data aceasta, în acest caz; și că totul va fi în regulă după aceea. Acolo, în mîntea, noi ne înșelăm singuri.

Cred că se poate observa acum de ce ținta dușmanului este mîntea, voința. El știe deja că fiecare lucru depinde de lucrarea voinței, căci el nu ne poate forța să păcătăm. El poate numai să ne amăgească, ca noi înșine să alegem să păcătăm. De aceea, el îndreaptă toate armele sale împotriva voinței. El știe să onice slăbească mîntea, slăbească apoi conștiința. Dacă mîntea este intoxicată cu alcool, cu droguri, cu țigări sau chiar cu îmbuibare cu mîncare sau cu muncă peste măsură, ea nu mai poate acționa așa cum și atît cît ar fi nevoie. Adversarul nostru știe că din moment ce mîntea a fost înfrîntă o dată, îi este mai ușor să o înfrîngă și a doua oară. Nu este de mirare că sintem sfătuiți de înțeleptul Solomon: „păzește-ți inima (mîntea) mai mult decât orice" (Prov. 4,23). Să o păzim cu grijă. Să o păzim cu sîcînță. Să o păzim cu orice preț!

Dar se poate obiecta: „Am simțăminte pe care nu le pot stăpîni. Am dorințe și pasiuni pe care nu le pot controla". Da; noi toți am avut această experiență. Satana așază sugestii nesfinte în mîntea noastră. Dar noi nu trebuie să salutăm cu plăcere prezența lor. Nu trebuie să le oferim adăpost. Noi putem alege să nu dăm ascultare sugestiilor lui. Putem alege să nu fim stăpîniți de pasiunile noastre.

Nu trebuie să îngăduim ispititorului să ne șantajeze cu ideea că

noi trebuie să păcătăm. Făgăduința lui Dumnezeu spune că „păcatul nu va mai stăpîni asupra voastră, pentru că sinteți... sub har" (Rom. 6, 14). Satana nu poate ține în stăpînirea sa un suflet care vrea să fie liber. El nu poate constrînge pe cineva care alege să fie liber. „Dacă Fiul vă face liberi, veți fi cu adevărat liberi" (Ioan 8, 36).

Dar ce se întîmplă dacă mai sintem încă înfrinși? Înseamnă oare că n-am fost niciodată converșiți? Nu trebuie să tragem o astfel de concluzie. Cînd se naște un copil, faptul că el s-a născut nu înseamnă că el nu va cădea niciodată. Și dacă el cade nu înseamnă că el n-a fost născut niciodată!

Sînt unii dintre noi care n-au crescut încă suficient, în același ritm și la aceeași înălțime cu alții. Dar aceasta nu înseamnă că n-au fost născuți. În acest sens, citim în 1 Ioan 2,12: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mîntuitor, ... El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre".

A fost prevăzută o jertfă de ispășire. Și a mai fost prevăzută biruința — 1 Cor. 15,57: „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!"

Există speranță pentru cei înfrinși. Există speranță pentru cei care depinde mîntea noastră (Textul predicii se publică separat). Solia predicii este armonios compozițională de solia corului. În cor omogen și bine instruit, care umple sufletul de armonii cerești. Sabat dimineață. Comunitatea și delegații la rugăciune la o biserică și pe o comunitate de oameni și pe o biserică. (Textul predicii se publică separat).

Un singur lucru

Pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frămînti, dar un singur lucru trebuie să faci (Luca 10,41).

Acel singur lucru care creșterea tău era un spirit liniștit de devotațiune, o mai mare frămîntare pentru adevăr, pentru adevăr și la viața ta, oare, necumitoare, și bine vădit, și necesare pentru creșterea spirituală. Maria își îmbogățește mîntea cu prețioasele cuvinte ce curgeau de pe buzele Mîntuitorului" (H.L.L. 512).

Îți lipsește un lucru? A spus Mîntuitorul și tipărului bogat. El avea dorința de a și ucericul lui Isus. Dar simțea că îi lipsește ceva. El avea nevoie de iubirea lui Dumnezeu în suflet. Dar pentru aceasta el trebuia să renunțe la iubirea de sine. El trebuia să ia crucea și să urmeze Mîntuitorului pe cărarea lepădării de sine. Din nefericire, el iubea mai mult darurile lui Dumnezeu decât pe Dătător.

Atunci voi țineți pe gîndurile David și pe rugăciunile ierusalimului, un dîm de îndurare și de rugăciune, și își vor întoarce pri-

civiviște! Există speranță pentru cei căzuți în „fundul mocirlei". Există speranță pentru acela care încearcă să spună lui Dumnezeu că n-are speranță. Isus este gata să facă pentru tine ceea ce a făcut pentru Petru, pentru Pavel, pentru Maria Magdalena, pentru iulianul pocăit. Și încă mai mult! ... Auziți: „Mîntuitorul sprijinește pe cel păcătos, cu toate că nelegiuirea lui este evidentă. Iubirea Sa nu se răcește; efortul Său de a-l cîștiga nu încetează. Cu brațele întinse, El așteaptă să zică: Bun venit iarăși și idrăsi celui frînt, răstornat și chiar celui apostaziat" (Ed. 283-284).

Tu ai fost înfrînt! Eu am fost înfrînt! Dar Isus n-a fost înfrînt niciodată! Atunci cînd ai avut o reușită, un succes, faptul acesta a adăugat ceva la puterea Lui? Nu! Sau de fiecare dată cînd ai fost înfrînt, faptul acesta a scăzut ceva din puterea Lui? Nu! El este același. El este tot atît de puternic să ne mîntuiască pe cît a fost înainte. Să ne ridicăm și să mergem înainte.

Nu există nici o putere pe pămînt sau în cer, care să ne poată reține să cădem în genuchi, chiar acum și să facem cea fericită alegere, prin care să devenim liberi!

N. Popescu
Președinte al Conferinței

Aduca Generală Electivă a Conferinței Bisericii Adventiste din ziua de 24 septembrie 1989.

La sediul Conferinței din str. Orlu nr. 23 era multă animatie și se vorbea mult despre lucrurile care sînt de interes pentru noi. Conferința Generală Electivă a avut loc în ziua de 24 septembrie 1989.

În ziua de 24 septembrie 1989, la sediul Conferinței din str. Orlu nr. 23 era multă animatie și se vorbea mult despre lucrurile care sînt de interes pentru noi. Conferința Generală Electivă a avut loc în ziua de 24 septembrie 1989.

Este oare posibil ca un tânăr de îndurare, rugăciune, și rugăciune să poată să se ridice asupra noastră ca răspuns la invitația Martorului credincios din Apod. 3,19?

Ou este biserica și cei care o compun sînt copleșiți de problemele existenței lor, cu alți sînt ei mai departe de perspectiva pocăinței, a unui spirit de îndurare și rugăciune. Unii s-au potocnit și se potocnesc de organizație, consilii rînd că în dezoranziație și secretul biruinței. Ce teribilă amăgire satanică! Căci înainte ca biserica adventistă să fi dezrealizat un sistem de organizație, Dumnezeu avea deja un mult mai complex sistem (Ezechiel 14,21).

Zaharia spune: „Își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns“. Viziunea Golgotei este soluția finală a problemei omenirii.

Reverendul John Dunn, de la Alianța mondială baptistă, spunea la Congresul internațional pentru libertatea religioasă ce a avut loc la Londra în vara aceasta: „Creștinismul de astăzi pune accentul pe libertate, dar nu în Hristos, ci o religie fără Hristos. Nu este de mirare că spiritismul oriental (mișcarea New Age) invadează creștinismul“.

În Zaharia 13,1 ne sînt prezentate piedicile în calea experienței

creștine, care sînt păcatul și necurăția. Necurăția este acel substrat adînc al motivelor egoiste, nerealizate, ce stau la baza păcatului. Iar motivul îndepărtării piedicii este iubirea constrîngătoare a lui Isus. Soluția: „Și după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața vecinică“ (Ioan 3,14-15). Cunoașterea adevărului că „El era străpuns pentru păcatele noastre“ (Is. 53,5) aduce părere de rău de păcatul făcut și iubire față de Hristos.

Se împlineste atunci o minune: are loc transferul iubirii noastre de la eu la Hristos. Acest lucru nu s-a mai realizat plenar din vremea apostolilor.

Dumnezeu dorește să lucreze în viața noastră această minune a harului Său cu mijloacele simple ale adevărului Său. Să ne lăsăm transformați, curățiți, sfințiți și umpluți de puterea transformatoare a harului Său. Să ne rușinăm stăruitor pentru realizarea acestui deziderat divin în viața bisericii lui Dumnezeu.

D. Popa

Pastorul
BIDIUC IOAN
reales președinte al Conferinței

Adunarea Generală Electivă a Conferinței Bacău a fost convocată pentru ziua de 24 septembrie 1989.

La sediul Conferinței din str. Oituz nr. 53 era multă animație vineri, 22 septembrie, cînd delegații și invitații soseau pentru lucrările Adunării Generale. Clădirea Conferinței, una dintre cele mai frumoase clădiri dintre sediile Conferințelor, cu o arhitectură specifică acestei zone, era sărbătorește pregătită. Cei însărcinați cu primirea și cazarea oaspeților, și cu împărțirea materialelor privind lucrările pentru care fuseseră convocați, erau foarte ocupați. Dorința Conferinței era ca toți să se simtă bine. Și, în adevăr, toate lucrurile au fost pregătite astfel încît să satisfacă toate exigențele.

Capela comunității Bacău, reamenajată și înnoită, era plină pînă la refuz vineri seara, cu ocazia deschiderii Sabatului. Delegații titulari și supleanți, invitații și un frumos număr de frați și surori din cadrul comunităților Conferinței erau prezenți. O atmosferă plăcută, plină de căldură, sărbătorească. În adevăr, „ce bine este ca frații să locuiască împreună“. Să laude pe Dumnezeu din inimi pline de recunoștință și mulțumire, căci bunătatea Lui ține în veci.

Fr. N. Popescu, contabilul șef al Uniunii, a deschis paginile Scripturii pentru acest început de Sabat binecuvîntat. „Cine va cîștiga controlul asupra vieții tale? Neprihănirea sau păcatul?“ De

răspunsul dat la această problemă depinde mîntuirea noastră. (Textul predicii se publică separat).

Solia predicii este armonios completată de solia corului. Un cor omogen și bine instruit, care umple sufletul de armonii cerești.

Sabat dimineață. Comunitatea și delegații la rugăciune, la o plăcută și necesară comuniune cu Dumnezeu. „Fiți plini de Duh“ (Ef. 5, 18 u.p.), plini de puterea transformatoare a celei de a treia Persoane a Dumnezeirii, plini de toată plinătatea Lui. Serva Domnului sublinia marea noastră nevoie atunci cînd declara:

„Făgăduința cu privire la Duhul Sfînt este prea puțin cercetată și urmarea este ... întuneric spiritual, secetă spirituală, decădere și moarte spirituală“.

„Este absolută nevoie“, sublinia fr. C. Toma, „de o profundă consacrare a vieții noastre. Este nevoie de o credință deplină care să activeze dorința noastră după asemănarea cu Hristos“.

Invitația la rugăciune și comuniune cu cerul a făcut pe toți cei prezenți să caute cu toată inima pe Dumnezeu în rugăciuni pornite din conștiința nevoii pe care o avem de ajutor divin și de experiența identificării noastre cu Hristos.

La orele 9,30, serviciul divin al Școlii de Sabat cuprinde întreaga obște creștină la studiu. Titlul studiului scoate în evidență caracterul lui Dumnezeu: „Drepte și adevărate sînt căile Tale, Doamne“. Capitolul 20 din cartea Apocalipsului este studiat și aprofundat. Tabloul biruinței finale asupra păcatului și al împlinirii făgăduinței de veacuri a cerului. Da, în adevăr, căile lui

Dumnezeu sînt dreptate și adevăr, căci El este Calea, Adevărul și Viața.

În cadrul serviciului divin de predică, fr. Dumitru Popa prezintă făgăduința sprijinului divin, așa cum ne asigură proorocul Isaia, evanghelistul Vechiului Testament: „V-am purtat, și tot vreau să vă mai port, să vă sprijinesc și să vă mîntuiesc“ — Is. 46,4. (Predica se publică în paginile revistei). Cît de plini de încredere trebuie să fim în brațul Celui Atotputernic!

Serviciile divine din Sabat dimineața au făcut ca toți cei prezenți să se constituie într-un singur corp al bisericii, a cărui inimă pulsează în armonie cu dorința cerului de sfințire a celor ce vor moșteni veșnicia.

Programul din Sabat după amiază, un program festiv, a fost continuarea binecuvîntărilor cerești pentru copiii lui Dumnezeu. Frații Marinică Petre, Jureschi Vasile, Pîrvan Ștefan, Baciș Mihail și Huțanu Teodor, reprezentînd vîrste și generații diferite de slujitori ai lui Dumnezeu, ne-au vorbit despre experiența lor, despre nevoia bisericii, despre legămîntul lor reînnoit de a sluji lui Dumnezeu și bisericii „după darul dat lor de Dumnezeu și puterea sau înțelepciunea“ vîrstei. Fr. Buciuman Ion, secretarul în funcție al Conferinței, a coordonat acest program festiv deosebit de plăcut și impresionant. Poeziile prezentate de frații Iacob Stelian și Olteanu Liviu, ca și corurile deosebite au întregit solia acestui program.

De la stînga la dreapta : pastorul DIMA VIOREL, ales secretar al Conferinței ; pastorul PÎRVAN ȘTEFAN ales consilier-administrativ ; pastorul COLTUNEAC VASILE, reales consilier și pastorul BACIU MIHAI, ales consilier.

Ultimele clipe ale Sabatului ne-au găsit în casa lui Dumnezeu plini de bucuria comuniunii frățești, de acea indescriptibilă binecuvîntare pe care o guști în prezența lui Dumnezeu. Am înțeles, și Sabat după Sabat înțelegem mai bine, simțămintele psalmistului atunci cînd spunea: „Căci mai mult face o zi în curțile Tale decît o mie în altă parte” (Ps. 84,10).

După închiderea Saba'ului, delegații și invitații au rămas pentru prelucrarea instrucțiunilor privind lucrările la care fuseseră chemați să ia parte. S-a clarificat o serie de probleme legate de modul de desfășurare a lucrărilor, intrînd propriu-zis în atmosfera zilei următoare.

Duminică, 24 septembrie 1989, orele 8,30, serviciul divin de rugăciune. „Cu Cel Sfînt începe tot” — nu ca un ritual, ci ca o necesitate. În mod deosebit în asemenea situații în care urmează să aibă loc lucrări care influențează activitatea, viața bisericii, este necesar mai mult decît oricînd a căuta fața Domnului și a ne asigura de prezența și binecuvîntarea Sa.

Fr. Dumitru Popa a prezentat cuvîntul Scripturii, începînd cu minunatele gînduri ale Psalmului 23: „Domnul este păstorul meu ... nu voi duce lipsă de nimic ...” Cît de puternică este implicarea Celui Sfînt în mîntuirea păcătoșului! El ne duce la ape de odihnă, El ne înviorează sufletul ... Chiar prin valea umbrelor morții. Cît de minunat! Deși smirna, aloea și casia (Ps. 45, 8) I-au umplut de un miros plăcut toate veșmintele. Din pricina Numelui Său, El ne îndestulează și ne păstrează pașii pe cărări drepte.

Apostolul Petru rostea după ziua Cincizecimii marele adevăr: „În nimeni altul nu este mîntuire; căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți” (Fapte 4, 12).

Clipele rugăciunii de dimineață au făcut ca lucrările ce aveau să se desfășoare, cum și cei chemați să ia parte la ele, să fie așezați în mîna Celui Atotputernic, instrumentele omenești punîndu-se la dispoziția Duhului Sfînt

Astfel pregătiți, duminică dimineața, 24 septembrie a.c., orele 10

toți delegații și invitații erau prezenți în casa de rugăciune a comunității Bacău, pentru începerea lucrărilor electiv.

Cu o cîntare și rugăciune înălțate viului Dumnezeu se deschid lucrările electiv ale Conferinței. În sală erau prezenți următorii delegați:

— Din partea Uniunii de Conferințe: Popa Dumitru, președintele Uniunii, Dumitrescu Nelu, secretarul Uniunii, Popescu Nicolae, contabilul șef al Uniunii, și Toma Cornel, consilier.

— Delegații de drept ai Conferinței Bacău: Bidiuc Ioan, Buciuman Ion, Dima Viorel, Dumitrascu Dumitru, Coltuneac Vasile, Micu Samuel, Vrînceanu Aurel, Cazacu Ștefan și Ciucă Mihai.

— Delegații titulari (pastori): Geantă Daniel, Bodnariuc Ioan, Dumitrescu Eugen, Istrate Vasile, Morhan Dumitru, Liga Iosafat, Iacob Stelian, Roșca Emanuel, Pîrvan Ștefan, Mihalache Titu, Olteanu Liviu, Jureschi Vasile, Chircan Iosif și Baciu Mihail.

— Delegații supleanți (pastori): Pohrib Tache, Varadi Iuliu, Huțanu Teodor și Ciobanu Vasile.

— Delegații titulari (laici): Ghindea Vasile, Nadler Leon, Nechita Niță, Caia Emanuel, Ciubotaru Gheorghe, Turturică Daniel, Burducea Ioan, Stanciu Constantin, Apostol Daniel, Felea Paul, Solonar Ștefan, Porfire Neculai, Mohorea Valeriu, Blaj Petru, Ilie Costică, Lupușor Cosică, Alexandru Paul, Găinescu Mircea, Păsăilă Mihail, Toderaș Vasile, Teișan Constantin, Stanca Gherasim, Popescu Gheorghe, Ghiorghită Daniel, Marian Corneliu, Sandu Dumitru.

— Delegații supleanți (laici): Josub Dumitru, Ghiurcă Ioan, Moraru Petre, Roman Mitache, Iftimescu Dan, Barbălată Zaharia.

Constatîndu-se prezența delegaților, îndeplinindu-se deci instrucțiunile privind lucrările electiv, fr. Bidiuc Ioan, președintele în funcție al Conferinței Bacău, declară deschise lucrările Adunării Generale electiv ale Conferinței Bacău.

Adunarea Generală votează în unanimitate următorul birou al Adunării Generale: Bidiuc Ioan, președinte; Pîrvan Ștefan, secretar, Sandu Dumitru și Caia Emanuel ca scrutatoari,

Fr. Bidiuc Ioan, președintele biroului Adunării Generale, prezintă raportul activității comitetului Conferinței în timpul mandatului expirat:

„Sîntem aici”, spunea vorbitorul, „pentru a da seama de isprăvnicia noastră. Dacă au fost anumite realizări, ele se datoresc îndurării lui Dumnezeu și eforturilor neobosite ale atîtor copii ai lui Dumnezeu, anonimi minunați, care și-au jertfit timp, bani, talente, putere de muncă, sănătate și chiar mai mult pentru cauza bisericii lui Dumnezeu... Au fost cu siguranță și scăderi, și pentru aceasta noi cei ce stăm astăzi înaintea Dv., ne plecăm capul în smerenie și spunem: 'Da, Doamne, nouă ni se cade să ni se umple fața de rușine'.

Climatul bun care domnește în majoritatea comunităților noastre se oglindește în mod deosebit în realizările spirituale și materiale obținute. În anii mandatului care a trecut, un număr de 1958 de suflete au intrat în biserică prin botez și mărturisire de credință. Cu durere amintim faptul că, în aceeași perioadă de timp, 730 de frați și surori, tineri și în vîrstă, au adormit în Domnul, odihnindu-se în pulberea mormîntului, în așteptarea trîmbitei învierii. În acest interval de timp, au încheiat activitatea lor pastorii: fr. Chiorăscu Costache, care a fost timp de ani de zile președinte al Conferinței Bacău, Petrescu Ioan, Marinescu Nicolae și sora Bălan Eugenia. 'Fericite', spune Cuvîntul, 'de morții care mor în Domnul'.

Ceea ce ne îndurerează însă este numărul mare al celor care au fost excluși, din diferite motive, din mijlocul nostru. În acești ani 400 de nume au fost tăiate din registrele comunităților noastre. Credem că un obiectiv important pentru noua legislatură va fi acela de a găsi căi și mijloace pentru reducerea numărului acestor cazuri. Multe situații care au evoluat spre acest deznodămînt ar fi putut fi evitate, dacă lucrarea de pastorație ar fi fost săvîrșită cu mai multă competență. Este necesară sporirea competenței noastre profesionale.

În această perioadă de timp au fost întăriți ca pastori ai bisericii A.Z.S. frații: Geantă Daniel, Iacob Stelian, Dima Viorel, Istrate Va-

sile, Baciú Mihail, Chircan Iosif, Morhan Dumitru, Pohrib Tache, Varadi Iuliu și Olteanu Liviu.

O preocupare a conducerii Conferinței a fost și aceea de a completa posturile vacante cu personalul necesar. Putem spune cu bucurie că de la începutul anului curent, Conferința noastră funcționează cu toate posturile din schemă ocupate. În acest interval de timp, au fost angajați următorii absolvenți ai Seminarului: Huțanu Teodor, Ciobanu Vasile și Burlacu Pavel. Fr. Cimpian Tătar Ioan a fost angajat la serviciul contabilității, iar frații Baciú Eugen și Petrescu Valeriu au fost angajați în pastorație fără pregătirea de specialitate, dar își vor completa studiile teologice necesare. În prezent personalul Conferinței totalizează un număr de 34 de persoane: 24 de pastori întăriți prin binecuvîntare, 2 pastori ajutori, 4 pastori asistenți și un număr de 4 persoane în serviciul administrativ.

În acest interval, în tezaurul Conferinței Bacău a intrat suma de 38 127 325 lei, fiind cheltuiți, pentru nevoile Conferinței 30 660 803 lei, în prezent Conferința avînd un sold de 7 466 522 lei. Aceste cifre vorbesc în mod deosebit despre credințioșia și devotamentul membrilor comunităților noastre. Aducem cu această ocazie mulțumirile și recunoștința noastră la adresa lui Dumnezeu pentru credințioșia poporului Său și rugăm pe bunul nostru Tată ceresc să binecuvînteze în continuare această sfințită moștenire.

Pus la vot, raportul președintelui este primit cu unanimitate de voturi.

Pentru continuarea lucrărilor în vederea facerii de propuneri privind comitetul special, delegații se împart în cinci grupe de delegați de cîmpuri învecinate, care propun următoarele nume pentru comitetul special: Popa Dumitru, ca președinte al comitetului, Roșca Emanuel, Blaj Petru, Mihalache Titu, Popescu Gheorghe, Geantă Daniel, Căsa Emanuel, Chircan Iosif, Todiras Vasile, Morhan Dumitru și Turturea Daniel. Supusă votului, propunerea este votată în unanimitate.

Retragîndu-se pentru lucru, comitetul special alege din mijlocul lui pe fr. pastor Mihalache Titu ca secretar de sedință. Menirea acestui grup de frați a fost aceea de a face propuneri Adunării Generale privind componența comitetului de propuneri; o răspundere mare, căci tot mersul lucrărilor depinde de cei ce formează acest comitet de propuneri. De aici decurge responsabilitatea desul de mare a comitetului special. Plecîndu-se în rugăciune umilă, s-a cerut călăuzire divină și prezența Duhului lui Dumnezeu pentru a conduce El aceste lucrări. Apoi, cu teamă sfințită și matură chibzuință se propune Adunării Generale următorul comitet de propuneri: Popa Dumitru, președintele comitetului, Alexandru Paul, Apostol Daniel, Ciobanaru Gheorghe, Ghior-

ghiuță Daniel, Roșca Emanuel, Baciú Mihail, Chircan Iosif și Geantă Daniel.

Deși s-a lăsat un timp de eventuale contestații, nimeni n-a avut nimic de spus. Punîndu-se la vot, comitetul este votat în unanimitate.

La orele 11,35, comitetul de propuneri se retrage pentru deliberări. Acest grup de oameni a eși pentru o lucrare deosebită, este chemat să facă propuneri pentru slujbăzii principale ai Conferinței pentru următorul termen statutar, pentru organul de conducere al Conferinței, cum și pentru delegații care urmează să participe la Adunarea Generală a Uniunii.

Apăsăți de povara răspunderii lor, membrii comitetului se pleacă în rugăciune, mijlocind înaintea cerului pentru călăuzire și înțelepciune divină.

Abordarea lucrării la care au fost chemați a dovedit conștiința importanței lucrării pe care o aveau de făcut. După ce a ales pe fr. Baciú Mihail ca secretar de sedință, comitetul de propuneri a luat în discuție propunerea privind președintele Conferinței. După o matură chibzuință, cu temere de Dumnezeu și analizînd cu mult simț de răspundere față de nevoile Conferinței, se face propunerea ca fr.

Bidiuc Ioan să fie reales ca președinte al Conferinței Bacău pentru următorul termen statutar. La orele 12 această propunere se aduce în fața delegaților, lăsîndu-se un timp de reflectare și chibzuință. Nefiind nici o obiecțiune, propunerea este votată în unanimitate de către delegați.

Deși nu era la prima sa realegere, fr. Bidiuc Ioan, vădit emoționat, rostește cuvinte de mulțumire și recunoștință față de Dumnezeu și frații care i-au acordat încrederea lor, legîndu-se înaintea lui Dumnezeu ca să slujească cu cinste și devotament biserica, pe oameni și pe Dumnezeu.

Reîntorcîndu-se în camera de lucru, comitetul de propuneri continuă să lucreze, făcînd următoarele propuneri Adunării Generale privind celelalte slujbe principale ale Conferinței: Dima Viorel, secretar al Conferinței; Pirvan Ștefan, consilier administrativ (contabil); Colțuneac Vasile și Baciú Mihail, consilieri.

Organul de conducere al Conferinței: Bidiuc Ioan, președinte; Dima Viorel, secretar; Pirvan Ștefan, contabil; Colțuneac Vasile și Baciú Mihail, consilieri;

(continuare în pag. 10)

CINE VA CÎȘTIGA CONTROLUL ASUPRA VIEȚII TALE: NEPRIHĂNIREA... SAU PĂCATUL?

de NICOLAE POPESCU

Copilasilor, nimeni să nu vă insele! Cine trăiește în neprihănire, este neprihănit, cum El însuși este neprihănit" (1 Ioan 3,7-10). Într-o vorbire simplă, directă și iubitoare, apostolul Ioan se adresează credincioșilor, vorbind despre "neprihănire" și "păcat". Neprihănirea este stărua după voia lui Dumnezeu. Deoarece Dumnezeu singur este neprihănit, neprihănirea este ceva ce este în legătură cu natura Lui, cu caracterul Lui, cu voința Lui, cu planul Lui față de copiii Săi. Neprihănirea este de fapt o moștenire spirituală ce se capătă prin nașterea din Dumnezeu, nașterea din nou.

Iar păcatul este trista experiență a omului; este "neprihănirea" lui, nefericirea lui, este tirania care-i tulbură liniștea și-i calcă viața în picioare, îl zdrobește.

Oare cine va cîștiga controlul asupra vieții noastre, neprihănirea sau păcatul?

Din anumite motive împărțesc părerea că în momentul cînd un om devine creștin, păcatul se retrage din viața lui în mod palidog, și definitiv, și astfel, luptele sale lăuntrice iau sfîrșit. Omul care a primit pe Hristos nu mai slujește la doi stăpîni. Aparține în întregime lui Dumnezeu. Din

moment ce devenim creștini, nu vom mai fi ispitiți și nu vom mai păcătui. Așa gîndeam și așa așteptam.

Dar, dintr-odată, fără teste, se întimplă să greșim. Păcatul își arată prezența nedorită. Și noi dăm înapoi tot atît de mult pe cît am urcat, pierdem tot atît cît cîștigasem. Și ne întrebăm uimiți dacă am fost vreodată într-adevăr convertiți! Dacă am fost cu adevărat născuți din nou.

Există multă luptă în viața unui creștin adevărat.

În viața unui creștin adevărat, există mai multă luptă decît în viața unuia care nu l-a primit pe Hristos. Există o luptă mai acerbă în om după convertirea sa decît înainte de a cunoaște pe Hristos și a fi rînăscut. De fapt, explicația este simplă. Omul fără Hristos are o singură fire — firea cu care s-a născut. Iar această fire păcătuieste tot așa de natural cum apa cade de la înălțime. Nimic nu i se împotriveste. Dar omul care, cunoscînd iubirea lui Dumnezeu, și-a consacrat viața lui Hristos și s-a supus minunii nașterii din nou, are în interiorul său o nouă viață, o nouă fire. Iar acest om nou este într-o neîntreruptă opoziție cu omul cel vechi.

In el sunt acum două firi, și acestea sînt potrivnice una celeilalte. În adevăr, el are natura cea nouă pe care i-a dat-o Hristos prin nașterea sa din nou, prin lucrarea Duhului Sfânt. Numai că firea cea veche, păcătoasă, nu vrea să moară, nu se retrage învinsă. Așa că cele două firi pornesc o luptă erin-cenă între ele.

Dumnezeu nu distruge dintr-o dată eul, firea pămîntecă sau păcatul interior. El nu ne ridică deasupra posibilității de a fi ispășiți. Nu ne străpunge dreptul de a alege. El, așa-zis, înăuntrul omului renăscut, fire nouă, care este în stare să biruiască pe cea veche. Dar dacă o războiul său nu este deosebit de războiul celuilalt, cauza, de o manieră sau alta, este aceeași. Unul dintr-ouă este cel care înțelegă acest conflict este apostolul Pavel. El, în discursurile sale, vorbește despre lupta dintre cele două firi în propriu spus: „Iată conflictul meu. Trăiesc în întreaga viață, în Duh și în carne, și nu pot să satisfac dorințele firi noastre pămîntesci. Când înțeleg amenințarea firi celei vechi și vreau să lupt împotriva Duhului, în timp ce înțeleg puterea a Duhului, se împotrivesc firi, celei vechi. Acesta este conflictul și iată pentru ce nu sinteti în stare să faceți tot ce vreți” (Gal. 5,16 — după Phillips).

Dar faptul acesta înseamnă că el este sortit să trăiască permanent cu un război civil launtric? Nu, nicidecum, pentru că una dintre cele două firi va ieși în cele din urmă învingătoare. Dar care din cele două firi va avea controlul asupra unui creștin care se luptă?

Care fire va fi mai tare? Cea mai tare fire va fi aceea pe care o încurajezi, pe care o ajuți să crească, să se dezvolte, aceea pe care o antrenezi mai mult, o hrănești mai bine, pe care o pre-gătești cu grijă, deci aceea de care te ocupi cu mare interes. Cealaltă, pe care o neglijezi, de care nu te interesezi, va slăbi și în final va muri.

Convertirea este o minune, o minune autentică, dar ea este lucrarea lui Dumnezeu. Noi nu putem face nimic pentru a o realiza decât să deschidem porțile inimii și să-L invităm pe Mîntuitorul să intre înăuntru. Și El va sădi o viață nouă launtrică. Apoi partea noastră este să dezvoltăm această viață spirituală. Și dacă o întărim, dacă o creștem și o hrănim, ea va fi mai tare.

Nu doresc să spun că Dumnezeu lucrează o minune doar la început, la convertire, și apoi ne lasă în propriile noastre puteri, ca să ne războim cu păcatul. Nu, nicidecum. Viața creștină este o minune la toate nivelurile ei. Puterea divină este continuu la îndemîna noastră. Mijloacele harului divin sînt în măsură să asigurăm creșterea și tăria necesare. Iar noi putem folosi aceste mijloace pentru hrănirea naturii noastre spirituale, a omului cel nou.

Cum să dezvoltăm omul cel nou? Pentru a înțelege, să ne gî-

dim, că deprinderile sănătoase ale firi, celei noi sînt asemănătoare cu ale corpului. Dacă vrem ca trupul nostru să trăiască, îl lăsam să respire aer curat. Dacă vrem să fie sănătos, îl hrănim. Dacă vrem să fie puternic, îl angajăm în exerciții fizice. Ei bine, tot astfel stau lucrurile și cu viața cea nouă, spirituală.

Rugăciunea (Ef. 3, 14-21) este cel mai bun mijloc de a trăi, care susține firea noastră spirituală. Ea este respirația sufletului. Fără ea, în curînd urmează moartea. Așa că trebuie să lăsam omul cel nou să respire. Și să-l hrănim. Hrană o găsim în Cuvîntul lui Dumnezeu. Căci „omul nu trăiește numai cu pîine, ci cu orice cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4,4). Așadar, să luăm Cartea Cărtii lui Dumnezeu, în fiecare dimineață, înainte de a se declanșa tensiunile zilnice. Să lăsam ca so-lia ei să ne învioneze sufletul! S-o lăsam să ne lege de inimă lui Dumnezeu! Și apoi, călătorește cea mai sigură de a pășni ceea ce am pri-

menit care să aibă de spus ceva. Propunerea se pune la vot. În D. Propunerea a condus aceste lucrări. Scopul este de a găsi un mijloc de a pune principalii ai Conferinței să își volute numai cu nume propu- tate și de a pune în discuție în

Administrativă

Administrativă Generală Electivă a votat apoi în unanimitate scirea- bilitate. Într-o discuție, s-a spus că „toată rămășița casei lui Israel”, în timp ce Bel se prăbușește și Nebo cade, Eu vă voi sprijini. „V-am purtat și tot vreau să vă mai port, să vă sprijinesc și să vă mînuiesc” (Is. 46, 1-4).

În anticul Babilon, cu ocazia sărbătoririi anului nou, avea loc o ceremonie deosebită, o procesiune, ocazie cu care zeii erau și ei prezenți la procesiune. Bel și Nebo, zeii Babilonului, erau purtati pe spatule animalelor și se împlina uneori ca animalele să se mai împiedice și atunci zeii erau în primejdie.

Solia cărților profetice ale Bibliei este aceea că Dumnezeu este prezent modelul istoria omenirii și a individului, că păcatul își va primi oșinda și adevărul și dreptatea lui Dumnezeu vor triumfa (Exod 20, 5-7; Daniel 3; Apoc. 14, 9; 13, 15).

Problema principală ce a jucat întotdeauna un rol principal în viața spirituală a omului este problema închinării. Cui me înrhi-năm? Ce anume adorăm? Dintre un început Dumnezeu a spus: „Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești ... Să nu ieși în desert Numele Domnului, Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în desert Numele Lui” (Ex. 20,5-7).

De aceea, ascultînd de porunca divină, cei trei tineri ebrei cu spu-cu hotărîre și încredere în Dumnezeu: „Iată Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scotească din cuptorul aprins ... Să știi, împărați, că nu vom sluji dumne-

mit este să împărtășim acest dar cu oricine dintre semenii noștri care ar putea fi îmbogățit în viața interioară.

Rugăciunea, studiul Bibliei și împărtășirea dezvoltă omul spiri-tual. Amintiți-vă că firea pe care o întăriți, pe care o dezvoltați, ceea va fi mai tare și va învinge, va prelua controlul vieții. Partea noastră este să deschidem ușile în fața puterii lui Hristos. Faptul acesta îi dă Lui posibilitatea ca să continue lucrarea pe care a început-o.

Există doar un singur tron în inimă. Numai unul, singur, poate să-L ocupe. Și atîta timp cît Isus cîrmuiește viața, invitat fiind de noi, păcatul nu mai are nici o șansă. Atunci trăim în neprihănirea cerută de Dumnezeu. Și cine trăiește în neprihănire, este neprihănit, cum El însuși este neprihănit ... Sămînța lui Dumnezeu rămîne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu”.

Dar „ultimul război este

solvat ce trebuie dus la sfîrșit. Scopul este de a găsi un mijloc de a pune principalii ai Conferinței să își volute numai cu nume propu- tate și de a pune în discuție în

Administrativă

zeilor tăi, și nici nu ne vom închină chipului de aur, pe care l-ai înălțat!” (Dan. 3, 17-18).

Iar în finalul luptei dintre falsa și adevărata închinare, decizia divină este: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei ... va bea și el din vinul mîniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mîniei Lui” (Apoc. 14, 9-10 p.p.). Ascultarea de Dumnezeu și dreapta închinare este o problemă de principiu, de adevăr, indiferent de urmări.

Creștinism nu înseamnă un sistem de dogme și practici rituale. Creștinism înseamnă o Persoană, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mîntuitorul nostru. „Si să-L cunoască pe El!” (Fil. 3, 10).

În viața lui Saul, pe drumul Damascului Isus cel prigunit. S-a internat în calea vieții lui. Saul mergea pe drumul Damascului mînat de o religie a formelor, tăgăduind însă puterea ce vine din relația cu Dumnezeu. Iată strigătul inimii renăscute: „A trăi este Hristos ... Să-L cunosc pe El ... Să cunosc puterea învierii Lui ... Să trăiesc experiența, părtașia suferințelor Lui ... Să ajung asemenea Lui”.

Sabat după Sabat și ori de cîte ori urcăm amvonul, acest loc sfînt, adăugăm binecuvîntări sau con-damnări în dreptul nostru. Vorbim adesea din obligație și nu din experiența noastră personală cu Hristos. Ne inspirăm din izvoare ce înaltă eul și adesea noi și ascultătorii noștri rămînem cu un mare gol în suflet. Tîndem spre legalism și sîntem departe de simțămîntul apartenenței noastre la

Hristos. Sintem și ne complacem în atmosfera laodiceană. Și nu vrem să știm că sintem ... goi.

Este tendința de a descoperi în noi nu nevoia după elementele sfințirii, ci luciferica dorință de a fi „ca Dumnezeu“. Asaltul luciferic din Eden continuă și astăzi asupra sufletului omenesc. Fenomenul New Age se străduiește să facă pe oameni să creadă că în ei se află o putere pe care trebuie s-o trezești la viață, că fiecare dintre noi sintem zei sau dumnezei. Un asemenea propovăduitor spunea unui grup de tineri: „Imaginați-vă că sînteți perfecți, că sînteți inteligenți... că aveți în voi toată înțelepciunea universului... Pentru că sînteți perfecți“. Și astfel începem să credem că sintem cu toți dumnezei. Că avem cu toți atributele lui Dumnezeu: dragoste perfectă, înțelepciune perfectă, inteligență perfectă: „Veți fi ca Dumnezeu!“ Sînt dorite atributele dumnezeirii fără Dumnezeu: un creștinism fără Hristos, o religie ce nu coboară la inimă.

Dar „ultimele raze ale ultimei solii ce trebuie dusă lumii sînt descoperirea caracterului iubirii Sale. Copiii lui Dumnezeu trebuie să dea pe față slava Sa. În viața și caracterul lor; ei trebuie să arate ce a făcut harul lui Dumnezeu pentru ei“ (PD/415).

Dragostea lui Dumnezeu nu este sentimentalismul ieftin ce se vinde și cumpără pe arginți. Acest Dumnezeu care este iubire, este și un foc mistuitor (Evr. 12, 29). Acest foc nimicește egoismul, senzualitatea (plaga omenirii de astăzi și dintotdeauna), iubirea față de tot ceea ce este firesc, păcat, mîndrie, aroganță.

Este absolut necesar transferul iubirii și preocupării noastre de la eu la Hristos. Ce înseamnă Hristos? Care este exemplul Său pentru mine? Caracterul Său, iubirea Sa, spiritul de sacrificiu, interesul pentru cei păcătoși, legătura cu Tatăl, puterea Lui sfințitoare, povara pentru suflete, pentru dreptate, curăție, împreună simțire ne cer să fim ca El.

Fiul slavei a coborît în trupul nimicniciei noastre. Cine este dispus să părăsească apartamentul său, să se adăpostească într-o colibă și în locul lui să pună un vagabond, un paralizic, căruia să-i slujească? Deși era Dumnezeu în trupat, a trăit 30 de ani în anonimat, muncind din greu, gata să fie un sprijin celor ce aveau nevoie de sprijinul Lui; era cunoscut ca Fiul tâmplarului. Apoi S-a identificat cu nevoile și pászurile oamenilor. Meseria sa o practica pentru a-și cîștiga cîștit hrana cea de toate zilele. Agoniseala Lui o teauriza în cei goi, flămînzi, bolnavi. Tot ce avea era o haină lungă. Garderoba Sa era la dispoziția celor goi. Cămara Lui era pentru cei flămînzi. Carnetele Lui CEC și contul Său bancar erau puse la dispoziția celor săraci. Care au fost simpatiile Lui? Vameșii și păcătoșii, Zacheu, Nicodim, Maria din Magdala,

Iuda, văduva din Nain, gloatele, tâlharul de pe cruce. Deși atotputernic, n-a stăpînit, deși atotștiutor, n-a fost un rabin; deși Domnul și Izvorul vieții, S-a supus morții. Cîte chemări la identificare cu El!

„Dacă Hristos este prezent în viața noastră, atunci viața noastră

va fi plină de fapte nobile, atunci vom uita să trăim numai pentru noi, și ne vom dăruia lumii, vom fi tot mai aporape de Mîntuitorul. Caracterul nostru va fi asemenea caracterului Lui“ (5 T/487).

Căci fiecare din noi purtăm în noi însine izvorul fericirii sau ticăloșiei noastre.

Adunarea Generală Electivă a Conferinței Bacău

(urmare din pag. 8)

Daniel, Huțanu Teodor, Ciucă Mihai și Ciubotaru Gheorghe, membri ai comitetului.

Delegați la Adunarea Generală a Uniunii: Dima Viorel, Colțuneac Vasile, Baciui Mihail, Pirvan Ștefan, Geantă Daniel, Huțanu Teodor, Morhan Dumitru, Ciucă Mihai, Ciubotaru Gheorghe și Ilie Costică.

Delegați supleanți: Chircan Iosif și Alexandru Paul.

După citirea acestor nume, s-a lăsat un timp pentru chibzuință și eventuale contestații. Nefiind nimeni care să aibă de spus ceva, propunerile se pun la vot. Fr. D. Popa, care a condus aceste lucrări, a cerut ca propunerile pentru slujbașii principali ai Conferinței să fie votate nume cu nume, propunere ce este primită. Puse la vot, toate propunerile au fost votate în unanimitate.

Adunarea Generală Electivă a votat apoi în unanimitate acreditarea următorilor frați ca pastori în-

tăriți prin binecuvîntare în cadrul Conferinței Bacău: Baciui Mihail, Bidiuc Ioan, Bodnariuc Ioan, Buciuman Ioan, Chircan Iosif, Colțuneac Vasile, Dima Viorel, Dumitrașcu Dumitru, Dumitrescu Eugeniu, Iacob Stelian, Geantă Daniel, Istrate Vasile, Jureschi Vasile, Liga Iosafat, Micu Samuel, Mihalache Titu, Morhan Dumitru, Olteanu Liviu, Pirvan Ștefan, Pohrib Tache, Roșca Emanuel, Stoichici Dinu, Varadi Iuliu și Vrînceanu Aurel. Pastori ajutoari: Huțanu Teodor și Kozma Ștefan. Pastori asistenți (misionari): Baciui Eugen, Burlacu Pavel, Ciobanu Vasile și Petrescu Valeriu.

Epuizîndu-se agenda de lucru, fr. Bidiuc Ioan declară închise lucrările Adunării Generale Elective a Conferinței Bacău.

Toți cei prezenți au mulțumit lui Dumnezeu pentru modul minunat și plin de răspundere în care au fost aduse la îndeplinire lucrările Adunării Generale Elective a Conferinței Bacău.

SMIRNA... ALOEA... ȘI CASIA..!

Smirna, aloea și casia îți umplu de miros plăcut toate veșmintele!“ (Ps. 45, 8).

Prin excelență Psalmul 23 ne vorbește despre Isus Hristos, Marele Păstor. Păstorul cel bun. Din pricina Numelui Lui, ne îndestulează (pîine și apă), ne duce în pășuni verzi la ape de odihnă, ca să ne înviorze sufletul și să-l păstreze pe cărări drepte.

Din pricina Numelui Său ...!

„Prin credința în Numele lui Isus, a întărit Numele Lui pe omul acesta, pe care-l vedeți și-l cunoașteți; credința în El a dat omului acestuia o tămăduire deplină, cum vedeți cu toții“ (Fapte 3, 16); „Atunci Petru i-a zis: 'Argint și aur, n-am; dar ce am, îți dau: În numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!“ (Fapte 3, 6); „În nimeni altul nu este mîntuire: căci nu este supt cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți“ (Fapte 4, 12).

Psalmistul ne spune că hainele Sale (viața Sa) erau îmbibate, erau pline de parfumul untdelemnului vieții Sale: smirna, aloea, casia.

Smirna este un ingredient ce intra în compoziția uleiului sfînt

folosit de preoții Vechiului Testament (Ex. 30, 23-25). Este prezentă de asemenea printre darurile pe care cei trei bărbați cercetători și cunoscători ai profesiilor lui Daniel le-au adus la ieslea din Betleem. Este de asemenea simbol al suferințelor Lui (om al durerii, obisnuit cu suferința, a învățat prin cele ce a suferit).

Aloea este un alt component al uleiului sfînt din Vechiul Testament. Nicodim a adus la moartea Domnului aloea și smirna pentru ungerea trupului Său spre îngropare. Este un simbol al amărăciunii și necazului îndurate de El.

Casia este cel de-al treilea ingredient al uleiului sfînt din Vechiul Testament. Este un simbol al virtuții vindecătoare a sacrificiului Său. La un loc, smirna, aloea și casia reprezintă viața Lui ... a bunului și marelui Păstor.

Cînd ești păstor? Cînd ai oi! De ce era bun și mare Păstor? Că avea oi? Nu! Pe cînd eram noi încă păcătoși, el a fost Păstorul cel bun, pe cînd îl uram, nu-l cunoșteam, nu ne interesa persoana și lucrarea Lui, El ne pregătca pășuni verzi și ape de odihnă. Cînd oile Sale l-au întors spatele în Eden și de atunci tot mereu, pe drumurile păcatului, pentru

fructul neascultării și înstrăinării de El, Fiul lui Dumnezeu a luat în mâini toiagul pribegiei și a coborât în infernul păcatului ca să ne caute.

„El, Isus Hristos, a murit, pentru că inima Sa s-a frânt. El a fost ucis de povara păcatelor omenirii“ (HLL/772.773).

Smirna (suferință) și aloea (amărăciune) formează împreună cu casia (virtutea vindecătoare a sacrificiului Său) acel amestec care a îmbălsămat viața Sa.

„Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința“, aceasta era partea Lui de fiecare zi. În mod inspirat înțeleptul se întreba, profetic: „O voi, care treceți pe lângă mine, priviți și vedeți dacă este vreo durere... ca durerea mea!“ (Plâng. 1, 12). Prin rănilor Lui sîntem tămăduiți.

„Hristos a fost Prințul celor ce au suferit; dar suferința Sa era determinată de conștiința sau simțămîntul grozăviei păcatului. Venea din cunoașterea faptului că prin familiarizarea cu păcatul, omul a ajuns orb față de grozăvia și enormitatea acestuia. Isus Hristos știa cît de adînc este boldul păcatului înfipt în inima omului. Isus Hristos, în agonia morții Sale ispășitoare, era conștient de faptul că puțini, foarte puțini erau dispuși să se smulgă de sub pu-

terea păcatului. Și El știa că fără ajutorul puterii divine, omenirea trebuia să piară. Atunci prin moartea Sa ispășitoare a adus vindecare.“

Aceasta l-a făcut în stare pe Petru să spună: „În Numele lui Isus Hristos, scoală-te!“ Cît de mulți sînt aceia care așteaptă astăzi să se rostescă și în dreptul lor aceste cuvinte: „În Numele lui Isus Hristos, scoală-te...“. Poate că nu vom putea face ca Petru după ziua Cincizecimii. Dar putem face ca Maria din Magdala. Putem tezauriza în vasul de alabastru al vieții noastre tot ceea ce-i datorăm: adorare, ascultare din iubire.

Din nefericire omul a ajuns orb față de grozăvia și enormitatea păcatului. Boldul păcatului este înfipt adînc în inima omului. De aceea, viața Lui, a Fiului lui Dumnezeu, a cunoscut amărăciunea și suferința aduse de manifestarea păcatului, dar în moartea Sa ispășitoare se află puterea vindecătoare a biruinței asupra păcatului.

„Fiul nevinovat al lui Dumnezeu atîrna pe cruce. Trupul Său sfîrtecat în bătăi; mîinile acelea atît de des întinse pentru binecuvîntare, pironite acum pe cruce; picioarele acelea neobosite în a sluji din iubire, pironite pe cruce, acel

cap împărătesc, străpuns de co-roana de spini; buzele acelea tremurînd gata să strige de durere; și tot ceea ce El a îndurat — picăturile de sînge care se prelingeau din capul Său, din mîinile și picioarele Sale, chinurile care au zădărit ființa Sa și durerea de nedescris care a umplut sufletul Său atunci cînd Tatăl Și-a ascuns fața de El — toate acestea vorbesc fiecărui copil al neamului omenesc declarînd: 'Pentru tine Fiul lui Dumnezeu a consimțit să poarte această povară a vinovăției. Pentru tine El a nimicit împărăția morții și a deschis porțile Paradisului. El, care a liniștit valurile furioase și a umblat pe crestele înspumate ale valurilor, care a făcut pe demoni să tremure și boala, suferința să înceteze; El, care a deschis ochii orbilor și a chemat pe morți la viață, S-a oferit pe Sine ca jertfă pe cruce și a făcut lucrul acesta din iubire pentru tine. El, Purtătorul de păcat, a îndurat mînia judecării divine și S-a făcut păcat pentru tine'“ (HLL/752.753).

Smirna, aloea și casia l-au umplut de miros plăcut... viața. Pentru toți aceia care-și deschid inimile față de El, jăgăduința este că: „prin rănilor Lui sîntem tămăduiți“ (Is. 53, 5).

Pastorul TIMIȘ
ALEXANDRU, re-
ales președinte al
Conferinței Cluj.

TEMEȚI-VĂ DE DUMNEZEU
ȘI DAȚI SLAVĂ!

FELIETEK AZ ISTENT
ÉS NÉKI ADIATOK DICSŐSÉGÉTT!

Adunarea Generală Electivă a Conferinței Cluj

29 septembrie — 1 octombrie 1989

Lucrările Adunării Generale Elective a Conferinței Cluj s-au desfășurat avînd ca motto: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă“. Sala comunității Cluj este plăcut pregătită. Deasupra amvonului, într-un frumos și armonios colorit, motto-ul este scris în limbile română și maghiară, așa cum se poate vedea și în acest raport. Simbolismul ilustrației este deosebit de puternic, avînd un efect

profund asupra participanților.

Ca întotdeauna, atenți pînă la pedanterie, președintele și secretarul Conferinței Cluj, ca și toți ceilalți colaboratori, au făcut totul ca oaspeții să se simtă mai mult decît bine.

Cazarea deosebit de bine organizată, ca de fapt și la Conferințele Timișoara și Bacău, și tot ceea ce era necesar ca delegații și invitații să se simtă bine au fost în atenția

organizatorilor. Cei ce soseau la sediul Conferinței primeau imediat o notă cu numele hotelului și o mapă în care era programul lucrărilor, fiecărui delegat și invitat aducîndu-i-se la cunoștință cînd și ce anume avea de făcut în cadrul programului general. În acest fel, vineri, începînd de dimineață și pînă înainte de apusul soarelui, toți invitații și delegații la aceste lucrări au fost cazați, așa că seara

De la stînga la dreapta: ROSCA BENIAMIN, ales secretar al Conferinței; consilier-administrativ; pastorul RESTESAN GHEORGHE, reales consilier; pastorul CHETAN EMIL, reales consilier; pastorul STOICA NAPOLEON, ales consilier.

ne aflam cu toții în capela comunității Cluj, unde se află și sediul Conferinței, gata de a deschide Sabatul și seria întîlnirilor binecuvîntate.

„Vreau să-mi înalț glasul voios“, imnul cu care s-a deschis Sabatul și lucrările Adunării Generale erau expresia simțămîntelor celor prezenți: „Pe Dumnezeu vreau să-L măresc“, simțămînt ce stăpînea pe fiecare participant. Intram în atmosfera sfîntă a prezenței lui Dumnezeu. „Din-naltul Tău cerese altar binecuvîntă-ne cu har“. Și în mod cert, Dumnezeu a binecuvîntat din belșug sufletele ce s-au deschis lucrării Duhului Sfînt.

Fratele Nelu Dumitrescu, secretarul Uniunii, ne-a vorbit pe baza textelor din Eclesiastul 12,14 și Apocalips 14,6 despre judecată. În cer, această solemnă lucrare începe de la Casa lui Dumnezeu, și orice faptură și orice gînd vor fi aduse la judecată. În cărțile cerului sînt înregistrate toate intențiile, gîndurile, cuvintele și acțiunile noastre.

Dumnezeu a chemat o biserică și a însărcinat-o să vestească „ceasul judecării“, pentru că El nu face nimic fără să descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci. Biserica Sa este chemată de asemenea să îndrepte atenția tuturor spre Domnul și Mîntuitorul nostru, spre jertfa Sa ispășitoare, spre sîngele Său care a curs pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului, e soluția unică la judecată. De aceea, să răspundem pozitiv chemării Sale atunci cînd ne invită: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă“.

Plecînd din locul manifestării prezenței divine, toți am mulțumit lui Dumnezeu pentru Mijlocitorul și Apărătorul nostru la bara judecării ceresti și ne-am hotărît să trăim întotdeauna conștienți de faptul că tot ceea ce am făcut cu gîndul sau cu lăpta va sta înaintea Judecatorului ceresc și am spus împreună cu apostolul: „Că fel de oameni ar trebui să fim noi“.

Simbata dimineața, ora de rugăciune a fost ținută de fr. Gherasios, care a făcut un apel patetic pentru consacrarea ființei noastre ca instrumente supuse lucrării Du-

hului Sfînt. „Prin rugă totul se împlinește“. Acest adevăr așteaptă să fie experimentat de fiii credinței.

În acordurile imnului „O, scumpă Școală de Sabat“ se deschide serviciul divin al Școlii de Sabat. Frații Treitli Iacob și Szasz Ernest ne-au condus în ultimele studii din cartea Apocalipsului, care ne-au făcut să trăim momentele răsplătirii finale, momente ce vor fi trăite din plin de cei răscumparați.

Din nefericire, de multe ori Școala de Sabat a devenit o strictă formalitate, în timp ce ar trebui să aibă — în continuare — o profundă experiență în problema studiului și a rugăciunii sau „comunitatea la studiu“. Avem convingerea însă că revitalizarea Școlii de Sabat va fi o permanentă realitate în cadrul noului program al serviciului divin al Școlii de Sabat, așa cum a fost el stabilit de către Comitetul Uniunii.

Serviciul divin de predică începe cu imnul „Doamne sfînte, Te mărim“, imn ce exprimă simțămîntele de mulțumire și recunoștință ale celor prezenți față de marea iubire a lui Dumnezeu manifestată în actul răscumparații și susținerii continue a creației și creaturilor Sale. Si păcătoșii pocăiți știu și au experimentat acest lucru. După rugăciunea înălțată de pastorul V. Puscasu, corul comunității cîntă „Temeți-vă de Dumnezeu“, un imn cu profunde rezonanțe sufletești și armonii marțiale.

Pe acest fundal, fr. D. Popa vorbește în predica sa despre „Piafra... ce a umplut pămîntul“ (Dan. 2,34.35.44). Acum aproximativ 2600 de ani, Dumnezeu cerului a făcut cunoscut marelui Nebucadnetar prin profetul Daniel evenimentul evenimentelor: eradicarea păcatului din univers și revenirea Fiului lui Dumnezeu. Despre acest adevăr Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, a predicat acum cîinci mii de ani (Iudaica 14; Ebr. 11,5). Asemenea patriarhului Enoh și noi trebuie să „știm“ că Răscumparația noastră este viată și să avem oredinta fermă în ochii noștri să vedea. (Predica se publică separat în acest număr.)

Slujitorii lui Dumnezeu, slujbașii comunităților prezenți cu această ocazie, frații și surorile se au consacrat — ca un tot — lui Dum-

nezeu pentru prezent și venicie. Are o valoare veșnică să știi să te azezi în mîna Sa și la dispoziția Sa. Din punct de vedere spiritual, aceasta este calea științei și identificării noastre cu Hrisos. Desi diferiți ca limbă maternă (română, maghiară, germană, rusă etc.) să fim una în Isus Hristos, una în comuniunea și dragostea frătească.

În Sabat după amiază s-a desfășurat un program solemn, în care, ca de fapt în toate serviciile divine din acest Sabat, corul a prezentat, pe lîngă alte piese muzicale, și pe aceea care cuprinde motto-ul întîlnirii: „Temeți-vă de Dumnezeu“, fiul de aur care a străbătut toate serviciile divine. Fr. N. Popescu, contabilul șef al Uniunii, ne-a vorbit despre textele din 1 Samuel 2,1—11. „Domnul va păzi pașii preaiubiților Lui“. O lecție deosebită pentru poporul lui Dumnezeu de astăzi care are nevoie de o puternică înnoire spirituală. (Predica se publică separat.)

Serviciile divine din acest deosebit de binecuvîntat Sabat se încheie cu cîntarea „Rămii cu a Ta milă la noi, Isus Hristos“. Cortina apusului de soare se lasă peste un Sabat bogat în binecuvîntări. Cu sufletele pline de căldura comuniunii frățești, am intrat într-o nouă sîntămînă de lucru și trăire duhovnicească.

Ca și la lucrările celorlalte Conferințe, delegații și invitații au rămas pentru prelucrarea instrucțiunilor privind modul de desfășurare a lucrărilor, ocazie cu care s-au dat explicații și s-a răspuns la o serie de întrebări, după care ne-am îndreptat spre locul găzduirii pentru a retrăi în intimitatea sufletului momentele bucurii frățești și a ne reîmprospăta sufletele noastre prin odihnă.

Duminică, 1 octombrie 1989, orele 8,30, delegații, invitații și un grup de frați și surori au fost prezenți la ora de rugăciune.

„Lucrarea, Doamne, este a Ta. Tu ne ai adus aici și fosti imnul care a fixat deosebit de pregnant faptul că lucrarea la care delegații erau chemați să ia parte era a lui Dumnezeu“.

Delegații și toți cei prezenți au fost chemați la rugăciune staționară. Fr. D. Popa, porînd de la experiența femeii de la fîntîna lui

Jacob (Ioan 4), a subliniat nevoia noastră de Hristos.

„Sintem chemați la rugăciune”, spunea fr. Popa în cuvântul său, „sintem în mod deosebit chemați să mijlocim înaintea lui Dumnezeu pentru biserica Sa, pentru lucrarea Sa, pentru lucrările zilei de astăzi. Sintem chemați să ne rugăm ca Dumnezeu să-și realizeze cu noi și prin noi planurile Sale și nu ca El să se supună planurilor noastre. (Rugăciuni înălțate.)

Femeia din Samaria a venit la fântina lui Iacob ca să scoată apă. Ea a venit la fântină purtând o povară, povara vieții ei, povara eșecului vieții ei, prăbusirea morală din viața ei (Ioan 4,16—18). Cât ar fi dorit ea să aibă o viață curată, demnă, un cămin onorabil! Câte lacrimi ascunse n-au rupt zăgăzurile. Să venim la Domnul Hristos cu povara noastră, cu povara comunităților noastre, cu frământările noastre, să cerem de la El înțelegere și eliberare. (Rugăciuni înălțate.)

Este interesant că această femeie socotită o păgână a declarat: „Știu că are să vină Mesia”. „Păgânii” cercetează Scripturile, profetii etc. Aceasta arată interesul, dorința, setea de cunoaștere, de despovărare și eliberare de păcat. Samariteanca se afla în fața Aceluia despre care „știa că va veni”. Ea stătea în fața destinului ei veșnic. „Eu sint Acela”.

Și noi stăm în fața Celui ce a demonstrat cu viața Sa iubitoare iubirea și interesul Său pentru mântuirea noastră. „Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe... Fiul Său” (Ioan 3,16), deși pentru aceasta a fost disprețuit și părăsit de oameni, un om al durerii și obișnuit cu suferința (Is. 53,3—5). (Rugăciuni înălțate.)

Femeia din Samaria a venit la fântină purtând pe umăr și în sufletul ei o povară... A plecat de acolo eliberată, ...cu speranță în suflet. Ea și-a lăsat povara vieții ei, zbuciumul și amărăciunea vieții ei acolo, la picioarele lui Mesia. Eliberată și plină de bucuria ierării și primirii a devenit un puternic misionar. „Mulți samariteni din cetatea aceea au crezut în Isus din pricina mărturiei femeii” (v. 34,41). Așa se va încheia lucrarea Planului de Mântuire. (Rugăciuni înălțate.)

Să venim și să rămânem la crucea Sa. Să rămânem sub binecuvântările Sale. Să devenim conlucrători activi ai Lui, eliberați de poverile noastre firești. Să lucrăm astăzi numai pentru El și în spiritul în care a lucrat El.

La orele 10, delegații și invitații erau prezenți în sala comunității Cluj, gata pentru începerea lucrărilor.

După deschiderea lucrărilor cu cântare și rugăciune, la apelul făcut au răspuns prezent următorii delegați:

— Delegați din partea Uniunii: Popa Dumitru, președintele Uniu-

nii, Dumitrescu Nelu, secretarul Uniunii, Popescu Nicolae, contabilul șef al Uniunii și Gyeresi Iosif, consilier.

— Delegați de drept: Timiș Alexandru, Stoica Napoleon, Resteașan Gheorghe, Ghețan Emil, Pușcariu Vasile, Mate Francisc și Stan Vasile.

— Delegați titulari pastori: Gyeresi Ernő; Bogdan Dumitru; Zanfir Damian; Boia Grigore; Stan Teodor; Kadar Gyözö; Roșca Benjamin; Ciorba Iosif, Szasz Ernest, Soó Karoly, Roșca Dumitru, Treitli Iacob, Szallos Zoltan.

— Delegați titulari laici: Cimpean Ioan, Sirbu Pavel, Stoic Stefan, Pap Alexandru, Breia Stefan, Szilagyi Ferenczi, Zimbrea Victor, Gabon Iosif, Rohnean Gheorghe, Dunca Alexandru, Tobias Francisc, Simion Iosif, Pogăcean Nicu, Fekete Petru, Szöcs Victor, Radu Nicolae, Ciurca Ioan, Farkas Daniel, Szentagotay Lórand, Ilyes Ioan, Nagy Jozsef, Orban Csaba, Sipos Zoltan, Roman Liviu, Tomoiogă Vasile, Cocircă Gheorghe.

Din acestia au fost lipsă cinci și au fost înlocuiți cu Boantă Simion, Duma Ioan, Kasa Ioan și Coman Gheorghe.

— Delegați supleanți pastori: Blenessy Adalbert, Galfi Ludovic, Kiss Ioan.

— Delegați supleanți laici: Tapu Ioan, Ferencs Arpad, Boantă Simion, Soó Alexandru, Kasa Ioan, Duma Ioan și Coman Gheorghe.

Constatându-se îndeplinite prevederile statutare, fr. Timiș Alexandru, președintele în funcție al Conferinței, declară deschise lucrările Adunării Generale Elective a Conferinței Cluj.

Pentru continuarea lucrărilor se alege biroul Adunării Generale format din Timiș Alexandru, președinte al Biroului, Resteașan

Gheorghé, secretar, și Gyeresi Ernő și Szasz Ernest, asbrutători.

În continuare lucrărilor, fr. Timiș Alexandru prezintă în mod succint raportul activității în perioada ultimului mandat. O atenție deosebită s-a acordat vieții spirituale a comunităților prin vizitele pastorale, acordând asistență spirituală necesară. De asemenea o serie de case de rugăciune au fost reparate și reamenajate pentru a răspunde nevoilor prezente ale credincioșilor în Săptămâna de Mureș, Tg. Mureș, A. și B. Mureș.

În această perioadă în cadrul Conferinței Cluj a intrat în biserică un număr de 1952 persoane prin botez și mărturisire de credință, iar 330 membri au fost excluși și 1043 au decedat.

Conferința Cluj a avut la 1 ianuarie 1984 un sold de 8608602 lei. În perioada 1984—1989 au intrat în casieria Conferinței 35392953 lei și au fost cheltuieli 42144433 lei.

ceea ce arată că nevoile Conferinței au fost satisfăcute, fapt pentru care mulțumim lui Dumnezeu și frăției pentru credincioșia ei.

Pus la vot, raportul este primit cu unanimitate de voturi. Pentru continuarea lucrărilor delegații se împart în cinci grupe de pastori și districte învecinate pentru a face propuneri pentru comitetul special.

În urma consultărilor pe grupe, se prezintă Adunării Generale următoarele propuneri: Popa Dumitru, președintele comitetului special,

Kadar Gyözö, Cimpean Ioan, Soó Karoly, Simon Iosif, Boia Grigore, Orban Csaba, Roșca Dumitru, Cocircă Gheorghé, Stan Teodor, Coman Gheorghé.

Supusă votului delegaților, se votează în unanimitate această componentă a comitetului special.

În timp ce în sală delegații și invitații rămân la studiu sub conducerea președintelui Biroului

Aspect din timpul lucrărilor.

Adunării Generale, fr. Timiș Alexandru, și a fratelui Gyeresi Iosif, consilier la Uniune, comitetul special se retrage pentru lucrări.

Pentru început se subliniază importanța și răspunderea acestui comitet, de ale cărui lucrări depind foarte mult modul în care se vor desfășura în continuare activitățile. În rugăciuni sincere și puternice se cere prezența și călăuzirea cerului în lucrarea care este de adus la îndeplinire.

Trecând la lucrări, se alege un secretar de ședință în persoana pas'orului Kadar Győző, după care cu mult discernământ se fac următoarele propuneri pentru comitetul de propuneri, ce au fost prezentate delegaților: D. Popa, președintele comitetului, Zanfîr Damian, Bogdan Dumitru, Roșca Benjamin, Treitli Iacob, Szentagotay Lorand, Zimbrea Victor, Breja Ștefan și Ciurka Ioan.

Neprimind nici o contestație la aceste propuneri, la orele 10,30 comitetul special vine în sală și se pune la vot propunerea ca persoanele de mai sus să formeze comitetul de propuneri. Propunerea este votată în unanimitate.

Comitetul de propuneri se retrage pentru lucru. Se evidențiază importanța și răspunderea ce revin acestui comitet ce are sarcina de a face propuneri Adunării Generale pentru principalii slujbași ai Conferinței; organul de conducere al Conferinței și delegații la Adunarea Generală a Uniunii.

Membrii comitetului au îngenucheat rugînd stăruitor pe Dumnezeu să inspire pe slujitorii Săi ca propunerile lor să corespundă nevoilor bisericești și să slujească la prosperitatea ei.

În persoana fr. Roșca Benjamin a fost ales secretarul de ședință al comitetului, după care s-a trecut la facerea de propuneri pentru postul de președinte al Conferinței pentru următorul termen statutar. După o analiză temeinică și plină de răspundere, se face — în unanimitate — propunerea ca fr. Timiș Alexandru să fie reales ca președinte de Conferință pentru următorul termen statutar.

Prezentată la orele 14 delegaților această propunere, neprezentîndu-se nici o contestație, este votată în unanimitate.

Fr. Timiș adresează cuvinte de mulțumire pentru încrederea acordată și se leagă înaintea lui Dumnezeu și a bisericii să lucreze cu dăruire pentru slava lui Dumnezeu și prosperitatea și binele bisericii.

Comitetul de propuneri se retrage împreună cu fr. Timiș Alex., președintele reales al Conferinței Cluj, și cu aceeași seriozitate și spirit de răspundere, își continuă lucrările, iar la orele 14,30 vine în fața Adunării Generale cu următoarele propuneri:

— Celelalte slujbe principale ale Conferinței: Roșca Benjamin, secretar, Resteașan Gheorghe, consi-

lier administrativ, Stoica Napoleon și Chețan Emil, consilieri, Pușcașu Vasile, Szasz Ernest, Szentagotay Lorand și Breja Ștefan, membri.

— Organul de conducere al Conferinței: Timiș Alexandru, președinte, Roșca Benjamin, secretar; Resteașan Gheorghe, Stoica Napoleon, Chețan Emil, Pușcașu Vasile, Szasz Ernest, Szentagotay Lorand, și Breja Ștefan, membri ai comitetului.

— Delegați la Adunarea Generală a Uniunii. Delegați titulari pastori: Roșca Benjamin, Resteașan Gheorghe, Stoica Napoleon, Chețan Emil, Pușcașu Vasile, Szasz Ernest și Gyeresi Ernő. Delegați supleanți pastori: Treitli Iacob și Zanfîr Damian. Delegați titulari laici: Szentagotay Lorand, Breja Ștefan, Stan Vasile și Rohnean Gheorghe. Delegați supleanți laici: Simon Iosif.

Aceste propuneri au fost primite fără să se facă vreo contestație în dreptul vreunui nume.

La propunerea fr. D. Popa, lista principalilor slujbași ai Conferinței să fie votată nume cu nume, propunerea este acceptată în unanimitate. Pusă în felul acesta la vot, lista se votează în unanimitate, așa cum s-au votat și celelalte propuneri. Acest fapt este grăitor pentru atmosfera de deplină încredere în care s-a lucrat în toate comitetele și în plentul adunării.

Fr. dr. Szentagotay Lorand, care a făcut parte din comitetul de propuneri, declara în legătură cu

modul în care s-a lucrat în acest comitet: „De mai multe ori am făcut parte din comitetul de propuneri, dar poate niciodată pînă acum nu am simțit în așa măsură binecuvîntările bunului Dumnezeu. Din primul pînă în ultimul moment al lucrărilor, am simțit binecuvîntarea Duhului Sfințit, lucrări care s-au desfășurat într-un spirit în adevăr frățesc. Dovada cea mai elocventă a celor spuse mai sus este faptul că nu s-a primit nici o contestație. Pentru toate aceste lucrări Numele Domnului să fie binecuvîntat“.

Adunarea Generală Electivă a acreditat prin votul ei următorul personal clerical: pastori întăriți prin binecuvîntare — Bogdan Dumitru, Boia Grigore, Chețan Emil, Ciorba Iosif, Kadar Győző, Pușcașu Vasile, Resteașan Gheorghe, Stan Teodor, Stoica Napoleon, Szasz Ernest, Soó Karoly, Szallos Zoltan, Timiș Alexandru, Treitli Iacob, Zanfîr Damian, Roșca Dumitru, Roșca Benjamin; pastori ajutoari: Gyeresi Ernő. Pastori asistenți: Leordean Grigore, Dănaiață Valentin, Boantă Gheorghe, Rotaru Ioan Gheorghe, Stănoiu Otto-Viorel, Nagy Karoly, Orban Ioan.

Epuizîndu-se agenda de lucru a Adunării Generale Elective a Conferinței Cluj, fr. Timiș Alexandru declară închise lucrările, aducînd mulțumiri lui Dumnezeu și fraților, încredințînd în rugăciune totul călăuzirii și ocrotirii divine.

„PIATRA... A UMPLUT TOT PĂMÎNTUL“.

D. Popa

Acum aproximativ 2600 de ani Dumnezeu cerului a făcut cunoscut marelui împărat Nebucadnetar — prin profetul Daniel — evenimentul evenimentelor, re-venirea Domnului Hristos și eradicarea păcatului din univers. Despre acest eveniment Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, a predicat acum 5000 de ani: „Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi“ (Iuda 14).

Părinții niceeni (Conciliul de la Nicea 325 d.Hr.) au crezut în marele advent, căci au fixat acest adevăr în simbolul credinței atunci cînd au spus: „Și iarăși va să vină cu mărire să judece pe vii și morți, a cărui împărăție nu va avea sfîrșit“. Și lumea creștină îl rostește spre neuitare în bisericile ei.

Acest adevăr, ca și toate celelalte adevăruri, se cuprind și își au originea în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului.

Pentru El, pentru adevărul mîntuitor cu care Se identifică, mii, zeci de mii, milioane de bărbați

și femei, săraci și bogați, mari și mici, învățați și neînvățați, pescari sau bărbați de stat, și-au consacrat viața și averea, demnitatea și tot ceea ce au avut pentru cauza Evangheliei și a mîntuirii lor, pentru satisfacerea nevoilor sufletești și umplerea unui gol pe care înstrăinarea de Creatorul nostru îl provoacă în om.

Acest dor nestîns al sufletului omenesc se revarsă ca un potop urias al suferinței și prăbușirii, al speranței, al dorinței purificate de durere din uriașele cimitire ale planetei noastre, din pămîntul pe care-l călcăm și din care ne hrănim, în care și-au găsit neființa — întorcîndu-se în țărîna din care au fost făcute — generații de oameni. De aceea se spune că natura geme, cere, suferă. De aceea, să nu ne mirăm că acest dor, această dorință se află în noi, în sufletul nostru, în plămada ființei noastre. „Ai pus în inima lor chiar și gîndul vesniciei“ (Ecl. 3, 11).

Părinții noștri, înaintașii noștri, pionierii bisericii noastre au crezut și au vestit acest adevăr și au

intrat în neștiință cu tristețe în suflet că n-au trăit să vadă această glorioasă zi.

Dumnezeu așteaptă de la noi mai mult decât am înțeles și am făcut noi pînă acum. „Eu stau la ușă și bat, ... fii plin de râvnă dar în vederea pocăinței“. Numai în mesajul laodicean Isus Se anunță ca bătînd la ușa inimii doritor să intre. Dar cîtă vreme biserica rămășiței va continua să-și trăiască viața de credință, viața spirituală și lucrarea ei în mod laodicean, incapabilă să vadă sărăcia sufletului, ea — biserica — noi — vom rămîne mai departe aici, înfipti în tina acestui pămînt.

„Dumnezeu dorește ca slujitorii Săi care predică, vestesc Cuvîntul vieții să fie plini de puterea Duhului Sfînt“ (5T/318), să fie cuceriți, captivați de Cel pe care-L predică.

Asemenea Mariei din Magdala, să spargă vasul de alabastru al vieții sale de comuniune cu Cerul și parfumul cunoașterii și trăirii cu și pentru Dumnezeu și să se răspîndească pretutîndeni.

Cu ani în urmă un tînăr pastor se afla la o adunare pastorală. Cu acea ocazie urma să vorbească un bătrîn pastor cunoscut nu prin școlile ce le-a absolvit, ci prin iubirea lui pentru oameni, prin sensibilitatea sa față de copii, prin felul în care se bucura cu cei ce se bucurau și plîngea cu cei ce plîngeau. Și tînărul și-a scos blocnotesul și creionul să noteze arhaismele vorbitorului și unele gânduri mai deosebite.

La amvon s-a ridicat un bătrîn cu ochii vii, cu expresia feței mărturisind încredere, seninătate, pace. Imediat după primul război mondial cînd a intrat în lucrare, nu avusese ocazia să urmeze cursurile unui seminar. Dar cunoștea Biblia. Reda din memorie textele și cu un glas cald s-a adresat celor prezenți.

Subiectul lui a fost: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui, sîntem tămăduiți“ (Is. 53, 5). Era cu totul absorbit de acest adevăr. Vorbea ca unul care personal luase parte la evenimentele unice din Ghetsemani și de la Golgota, iar acum ca martor ocular reda, trăia acele scene cu toată căldura și pasiunea sufletului recunoscător. Cu vocea puternică, mișcată de emoție în timp ce lacrimile se rostogoleau nestîngerite pe obraji, bătrînul rostea cu ochii aproape închiși, ca o rugăciune: ... „El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui ...“.

Tînărul pastor îl urma în imaginația sa, și-n suflet trăia intensitatea momentelor dramatice în care se făurea destinul veșnic al omenirii.

Cînd bătrînul pastor a încheiat, o liniște deplină a cuprins sala. În ochii multora — ca și în suflete — licăreau lacrimile recunoștinței și consacrării.

„Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare, un duh de rugăciune. Atunci își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns“ (Zah. 12, 10). Acest lucru se va întîmpla atunci cînd vom petrece cît mai mult timp în tovărășia Cuvîntului lui Dumnezeu. Atunci cînd dorința și lupta sufletului nostru nu va mai fi ... să plec la Tars ... lăsînd oile fără păstor și nici cum să-mi rezolv planurile mele, ci, cînd voi mărturisii Domnului zbuciumul sufletului meu: Și Să-l cunosc pe El ... și părășia suferințelor Lui și puterea învierii Lui și să ajung asemenea Lui.

Acest lucru se va înfăptui cînd vom ajunge să avem simțămîntul marii noastre nevoi, rugîndu-ne ca Spurgeon: „O, Doamne, Dumnezeul meu, dă-mi puterea unei vieți spirituale și focul unui zel nestîns pentru a trăi și vesti adevărul Tău tuturor. Împărăția slavei Tale n-a venit, iar lucrarea încezește. Trimite, Doamne, vînt și foc, înlătură

orice barieră. O, vînt al sfintei Tale vreri, înfrînge orice obstacol! O, foc ceresc, dă-ne acum inimi și limbi de foc, ca să vestim solia împăcării și a revenirii Tale. Căci e tîrziu ... și ziua mîntuirii noastre ... aproape a trecut!“

Se aude rostogolirea pietrei (Dan. 2, 44) în evenimentele lumii contemporane. Ce ne împiedică oare să ne apropiem de El, să-L cunoaștem și să ne identificăm cu El? Vor slujitorii lui Dumnezeu să recunoască nevoia lor de a fi ascunși cu Hristos în Dumnezeu și de a vesti pe Hristos și pe El răstîgnit (1 Cor. 2, 2)?

Vor slujbașii comunităților bisericii să răspundă îndemnurilor Duhului Sfînt și să se reconsacre slujirii lui Dumnezeu și apropielii?

Ce ne-ar împiedica pe noi toți ceilalți, frați și surori, tineri și bătrîni, să spunem împreună cu marele Pavel: „Căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig“ (Filip. 1. 21)?

DOMNUL... VA PĂZI PAȘII PREAIUBIȚILOR LUI!

N. Popescu

Cîntarea Anei este o cîntare mesianică. Ea vorbește despre Mesia, Cel Uns și despre lucrarea Lui față de cei smeriți, oprimați, asupriți, slabi și disprețuiți.

Cîntarea aceasta este o cîntare a biruinței. Ea vorbește despre o biruință care vine de la Domnul și se primește prin credință. Ea ne descrie modul de viață al unei familii modeste de credincioși evrei. Tabloul ne arată cu ce fel de probleme erau confrunțați oamenii credincioși pe vremea aceea, și anume probleme de cămin, în viața de familie; copiii, absența sau prezența lor creau probleme; probleme de serviciu, în viața socială — puteau primi sau nu o slujbă; probleme în viața religioasă. Și cum le rezolvau ei? Nu toți le rezolvau la fel. Unii găseau rezolvări omenesti, alții divine.

În cadrul acestui tablou de familie, apar două figuri de preoți ai Domnului. Faptul nu este lipsit de însemnătate. El spune cît de implicată era prezența preotului în viața credincioșilor. Cuvîntul lui, exemplul lui, binecuvîntarea lui sînt dorite și așteptate de familie, de credincioșii sinceri.

PERSONAJELE TABLOULUI

I. Elcana — era un om din Rama, al cărui nume însemna „Cel pe care l-a răscumpărat Dumnezeu“. El iubea pe Dumnezeu și se temea de El, se suia în fiecare an la Silo, ca orice evreu credincios. El ținea cu credincioșie prescripțiile divine și lua parte cu

întreaga familie la adunările rînduite, ca să se închine și să aducă jertfe. Deși circumstanțele erau primejdioase, spiritualitatea sa nu slăbea. El dădea un bun exemplu vecinilor și cunoscuților săi, încurajîndu-i să nu părăsească Casa Domnului. Deși Elcana era levit, din familia lui Chehat, nu era chemat să-și facă serviciul la sanctuar, din cauza dezordinii în desfășurarea slujbei. Era totuși un participant activ la viața religioasă a poporului său. Elcana nu se uita la exemplele rele ale celor ce erau în slujba înaltă a preoției, în posturi de răspundere, și nu se lăsa descumpănit sau descurajat de modul lor firesc de a lucra. El avea o încredere puternică în Dumnezeu și avea și o adevărată spiritualitate, o legătură personală cu Dumnezeu.

Dar Elcana a avut și slăbiciuni, scăderi. Ca toți evreii, Elcana dorea să aibă copii și să-și perpetueze numele. Dar această binecuvîntare lipsea. Datorită acestui fapt a făcut și el cum făcuseră mulți alții: a încheiat o a doua căsătorie. Dar acest pas, care a fost făcut din lipsă de credință, nu i-a adus fericirea dorită. S-au adăugat la familie băieți și fete; dar bucuria și frumusețea rînduiei divine sfinte au fost întinate, iar pacea familiei nimicită. Un spirit rău a pătruns în viața lui de familie, care se manifesta chiar și la sărbătorile sfinte ce erau în legătură cu serviciul divin.

Elcana manifestă o totală lipsă de atitudine față de purtarea incorectă și răutăcioasă a Peninei, cea

de-a doua soție a lui. De ce? O astfel de femeie trebuia pusă la punct în mod hotărât. De ce nu putea Elcana să facă acest lucru? Lipsa de atitudine a lui Elcana dovedește finețe, bunătate și înțelegere sau mai degrabă slăbiciune? Intervenția lui indirectă de a aplana conflictul arată cât de limitată este calea diplomației în relațiile dintre oameni.

II. Ana, soția lui Elcana, era o femeie plină de evlavie, blândă și modestă. Caracterul ei se remarcă printr-o profundă seriozitate și o credință sinceră. Numele ei „Ana” înseamnă „grație, gingășie, bunăvoință, bunătate”. Cum îi era numele, așa îi erau și faptele, viața și caracterul. El a strălucit în momentele de încercare grea. Au fost ani de suferință pentru Ana, până când se părea că pierise orice nădejde, iar viața i se arăta ca o povară. Totuși, Ana nu s-a lăsat provocată la mînie. Nu s-a lăsat antrenată în conflicte deschise. Ana nu a rostit nici o mustrare. Ea nu putea să reproșeze ceva, deși avea ce și cui. Nu știa să se răzbune sau să răspundă cu aceeași monedă.

Ana suportă încercarea ei cu blîndețe și fără să murmure. Putea să fie întristată, putea să fie îndurerată. Putea să plîngă cu amărăciune, putea să se roage mult. Putea crede în Dumnezeu și în ascultarea rugăciunii. Putea să aștepte în tăcere răspunsul Domnului. Și el n-a întîrziat. Rugăciunea Anei a fost ascultată, ea a primit darul pe care-l ceruse cu atîta ardoare.

III. Penina — numele acesta nu spune mare lucru. El înseamnă „una cu păr bogat”. Era o femeie invidioasă, mică în suflet și răutăcioasă. Arsă de gelozie, Penina cea mărginită se purta cu îngîmfare și neobrăzare și cerea să i se dea întîietate, deoarece ea era cea privilegiată de Dumnezeu. Această femeie, a doua soție, rîdea de Ana pe seama faptului că ea nu avea copii, socotindu-l ca un semn că Dumnezeu nu are plăcere de ea.

De aceea, „pentru Ana părea a fi pierdută orice speranță de mai bine, iar viața i se arăta ca o povară”.

Fundalul tabloului este o scenă de sărbătoare. Sărbătorile se repetau în fiecare an. Sărbătorile naționale și religioase ale evreilor erau prilejuri minunate de bucurie. Familia era împreună și putea participa la programe festive ce exprimau recunoștință, dependență de Dumnezeu, închinare, încredere și bucurie. Cu aceste ocazii, toți participanții puteau practica acea comuniune frățească ce-i putea face fericiți și fiecare își primea partea lui de binecuvîntare ce fusese rînduită de sus. Cu prilejul acestor sărbători, se evidențiau și realizările.

Iar Penina cea productivă era mîndră de ea și de copiii ei. Și

se lăuda cu ei. Erau mulți, erau frumoși, erau deștepti, inteligenți. Nimeni nu mai avea copii ca ai ei. Nu vorbea despre altcineva decît despre copiii ei. Ce mamă iubitoare și bună părea ea! Ce femeie binecuvîntată de Domnul pentru meritele ei, pentru neprihănirea ei!

Iar Ana se prezenta la sărbători fără rezultate evidente, fără realizări. Ea nu se putea lăuda cu nimic, nici măcar cu caracterul ei nobil. Oamenii de caracter nu se laudă. Ei nu se văd a fi așa de buni și nu pot să vorbească despre ei. Raportul lor poartă amprenta modestiei.

IV. Samuel — al patrulea personaj al tabloului este acela al căru nume înseamnă „Dumnezeu a ascultat”. „Căci, a zis Ana, de la Domnul l-am cerut”.

Samuel, micul fiu al Anei, darul deosebit al Cerului, a fost promis ca pe o comoară consacrată lui Dumnezeu. Și mama lui nu voia să oprească Dătătorului ce era al Lui. Dragălușenia caracterului lui Samuel trezi o caldă afecțiune din partea celor cu care venea în contact. Era prietenos, mărinimos, ascultător și respectuos. Totdeauna era gata să slujească, mereu era iubitor. Cu inimă voioasă și cu credincioșie îndeplinea cele mai modeste lucrări în slujba Domnului. Avea o mare iubire pentru Dumnezeu și o sinceră dorință de a face voia Lui. În felul acesta a ajuns Samuel un conlucrător al Domnului. Iar Dumnezeu l-a învrednicit să îndeplinească o mare

lucrare pentru poporul Său. „Faptura bine cumpănată a unui caracter frumos și puternic se elădește prin îndeplinirea personală a datorilor. Credincioșia să caracterizeze viața noastră alături în lucrurile cele mari, cît și în cele mici. Purtarea cînstită în cele mici, îndeplinirea micilor lucrări de credincioșie și amabilitate vor lumina cărarea vieții, iar atunci cînd lucrarea noastră pe pămînt se va încheia, se va dovedi că fiecare datorie împlinită cu credincioșie a avut o influență spre bine, influență care nu va trece niciodată”.

Oare ce a însemnat nașterea lui Samuel pentru familia lui Elcana? Dar pentru Ana? Cu siguranță că nașterea lui Samuel a însemnat ceea ce spune cîntarea să inspirată: împlinire (v. 21), biruință (v. 4.9.10), bucurie (v. 1), răsplătirea încrederii, așteptării în nădejde, certitudinea biruinței bine-lui, adevărului, dreptății.

„Cuvintele Anei erau profetice și vorbeau alături despre David, care trebuia să domnească peste Israel, ca împărat, cît și despre Mesia, Unsul Domnului. Imnul acesta amintea mai întîi despre o femeie neobrăzată și certăreață, trecea apoi la înfrîngerea vrăjmașilor lui Dumnezeu, pentru ca apoi să arate biruința finală a poporului celor mîntuiți. Ce răsplătire a avut Ana! Și ce încurajare spre credincioșie este exemplul ei!” Să urmăm și noi exemplul ei. Să trăim și să vestim solia temerii de Dumnezeu. Ea este solia divină pentru generația noastră.

ȘTIRI DIN VIAȚA BISERICII

În ziua de 10 octombrie 1989 au avut loc lucrările Comitetului plin al Uniunii de Conferințe A.Z.S. din România, lucrări care s-au ținut la sediul Uniunii din București, str. Plantelor 12.

Pe ordinea de zi, validarea lucrărilor Adunărilor Generale Elective ale Conferințelor.

Avînd în vedere desfășurarea acestor lucrări în conformitate cu prevederile statutare și instrucțiunile Comitetului Uniunii, modul armonios și unanimitatea cu care s-a lucrat, nefiind nici o contestație sau problemă ridicată în legătură cu desfășurarea lucrărilor, Comitetul plin al Uniunii validează rezultatele lucrărilor electivale ale Conferințelor.

Cu data de 1 noiembrie 1989 noile Comitete de conducere ale Conferințelor au fost instalate și și-au început activitatea.

„Încolo, ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui” (1 Cor. 4,1).

neață în holda cea întinsă și gata pentru seceriș a Stăpînului Universului. Mesajul acestui program a pus stăpînire pe inimi și cu siguranță că va aduce rod pentru prezent și veșnicie.

După terminarea programului și închiderea Sabatului, delegații și invitații au rămas într-o scurtă consfătuire pentru studierea instrucțiunilor emise de Comitetul plin al Uniunii privind mecanismul lucrărilor Adunării Generale Elective la nivelul Conferinței. S-au preluat datele instrucțiunilor, s-au dat răspunsuri la întrebările de clarificare și ne-am despărțit cu încredințarea că Duhul lui Dumnezeu va fi prezent, asistîndu-ne la lucrările pentru care s-a convocat această întrînire.

Duminică dimineață, orele 8,30. Delegații și invitații prezenți la ora de rugăciune. Un simțămînt de liniște și încredere se degajă din prezența slujitorilor lui Dumnezeu la orele de rugăciune și consacrare. Fr. D. Popa a subliniat chemarea divină de a lucra pentru Hristos (Matei 20,1—16).

„Secretul succesului nu se află în multa noastră învățătură, nici în poziția noastră, nici în numărul nostru, nici în talentele ce ne-au fost date și nici în voința oamenilor. Recunoscînd neputința noastră, noi trebuie să privim la Hristos și prin El, care este puterea întregii țării și cugetul întregii noastre cugetări, voința și ascultarea vor cîștiga atunci biruință după biruință“. (Predica se publică separat în acest număr).

S-a oferit ocazia ca un număr cît mai mare dintre cei prezenți să-și înalțe glasul inimii în rugăciuni către bunul Dumnezeu. A fost în adevăr o oră de rugăciune, de mulțumire, recunoștință și mijlocire la tronul lui Dumnezeu. O atmosferă de profundă spiritualitate s-a evidențiat, a cărei influență binefăcătoare s-a simțit în lucrările ce au urmat.

Orele 10,00. Delegații sînt prezenți în sală, invitații și delegații supleanți la balconul comunității Popa Tatu. După ce ne-am unit glasurile în imn de laudă și rugăciune, s-a dat citire listei delegaților, după cum urmează:

— Delegați din partea Uniunii: Dumitru Popa, Nelu Dumitrescu, Popescu Nicolae, Vasilescu Gabriel.

— Delegați de drept: Ciucă Ioan, Mocanu Ion, Șupler Daniel, Faluvegi Dezideriu, Delicote Nicolae, Coconcea Octavian, Toma Gheorghe, Vasile Constantin, Ene Paulini și Roșu Ion.

— Delegați titulari pastori: Sofronie Mișu, Chițu Marin, Radu Ion, Soare Ioan, Băluțoiu Victor, Peicu Virgil, Uba Marin, Bălan Constantin, Petre Teofil, Niculescu Teodor, Cristescu Lucian, Ban Viorel, Belu Ioan.

— Delegați supleanți pastori: Breja Alexandru, Stănculescu Du-

mitru, Voicu Cristian, Enache Lucian.

— Delegați titulari laici: Neagu Timotei, Mihai Jean, Doncea Savu, Găină A. Florea, Cătrună Anghel, Alexe Gheorghe, Duncă Cornel, Lăptucă Zorinel, Vintiloiu Gheorghe, Pantăia Gheorghe, Țică Dumitru, Caragea Ion, Popa Alexandru, Bălăceanu Marin, Băciu Constantin, Badea Velicu, Tănase Gheorghe, Indrei Virgil, Saioc Marin, Voinea Gabriel, Gițan Teofil, Nedelea Cornel, Gheorghită Nicu, Prodan Ioan, Safciu Ioan și Enache Ioan.

— Delegați supleanți laici: Neacșu Valeriu, Mierloiu Gheorghe, Ghiorghită Constantin, Chelaru Ion, Degeanu Marin, Ritivoiu Mihai.

Din totalul delegaților laici a fost lipsă un delegat, numărul lor fiind completat cu fr. Ritivoiu Mihai, delegat supleant.

Constatîndu-se că numărul statutar de delegați este complet, fr. Ciucă Ioan, președintele în funcție al Conferinței, declară deschise lucrările Adunării Generale Elective a Conferinței București.

Se trece la alegerea biroului Adunării Generale, care se face prin propuneri din sală. În acest fel s-a format următorul birou, care a fost votat în unanimitate de voturi: Ciucă Ioan, președintele biroului, Cristescu Lucian, secretar, Radu Ion și Popa Alexandru, scrutaori.

Fr. Ciucă Ioan, președintele biroului Adunării Generale Elective a Conferinței București, prezintă raportul activității comitetului Conferinței pe perioada 1984—1989.

„Prin acest raport“, spunea fr. Ciucă, „doresc să marchez — în timp — o activitate condusă providențial de bunul Dumnezeu, a Căruia prezență, sfat și sprijin le-am simțit în tot acest timp. Glasul iubitor al Tatălui cere ne-a chemat la El, ne-a dat toiagul slujirii și ne-a trimis în tot cuprinsul Conferinței, ca pe niște ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, pentru a sluji altora, după darul primit.“

La prima Adunare Generală Electivă a Conferinței Muntenia (7—11 noiembrie 1923) au fost prezenți delegați care au reprezentat 1.396 membri din 38 de comunități, în care lucrau 3 predicatori întăriți prin binecuvîntare, 6 pastori ajutoari și 3 lucrători biblici. Astăzi sîntem prezenți delegați reprezentînd un număr de 22.698 de membri din 204 comunități, cu un total de 72 de angajați.

Un lucru vrednic de remarcă este faptul că toți frații pastori activi care au participat la Adunarea Generală Electivă a Conferinței București din 1984 sînt în viață și prezenți acum la aceste lucrări. Dar cu strîngere de inimă consemnăm aici numele celor treisprezece pastori pensionari care, în această perioadă de timp, au trecut la o-

dihnă: Florea Dumitru, Alexe Constantin, Iorga Ignat, Diaconescu Victor, Georgescu Victor, Băciu Gheorghe, Alexe Nicolae, Bălan Andrei, Păun Corneliu, Dănilă Ioan, Caraivan Fănică, Ciovică Gheorghe și Pascu Ioan. În amintirea acestor minunați dascăli, așa cum ne-au fost, rog pe cei prezenți să păsărăm un minut de reculegere.

Tot în perioada aceasta, următorii frați au cerut să fie pensionați: Bujor Ioan-Toma, Burtescu Gheorghe, Bălan Nicolae, Ghioaldă Pavel, Pascu Năstase, Pătrăncuș Ioan, Stoica Dumitru și Zăbavă Ioan și Cojea Vasile. În aceeași perioadă de timp, un număr de nouă absolvenți ai Seminarului au fost repartizați Conferinței București: Bancu Sabinel, Breja Alexandru, Chelbegean Romulus, Dan Viorel, Danci Petre, Nae Daniel, Roman Leon, Unteșu Ionel și Dan Iosif. De asemenea au mai fost angajați cinci tineri cu experiență și dornici să lucreze pentru Dumnezeu în cadrul bisericii Sale: Gheorghită Nicușor, Gîdea Titi, Bîrsan Gabriel, Radu Gabriel și Buică Nicolae. În administrația Conferinței au fost angajați în acest timp: Uba George, Crăciun Ciprian, Bîrsan Salomeia, Popescu Manuela și Ban Mirela.

De la ultima Adunare Generală a Conferinței și pînă în prezent un număr de 10 tineri pastori au fost întăriți prin binecuvîntare: Cristescu Lucian, Ghioaldă Leonida, Mocanu Ion, David Liviu, Pîrvan Titi, Șupler Daniel, Modoran Gheorghe, Petcaru Vasile, Ban Viorel și Danci Petre.

În aceasță perioadă care s-a scurs s-a adăugat bisericii un număr de 4.827 de suflete (4.604 prin botez și 223 prin vot). Dar cu durere în suflet trebuie să consemnăm aici că în această perioadă 2.400 de frați și surori au trecut la odihnă, iar 914 membri au fost excluși pentru diferite motive. (Marea majoritate a celor excluși n-au părăsit biserica, ci au fost puși sub disciplina bisericii, fiind necesar ca aceștia să fie în atenția comunităților respective pentru a fi readuși în mijlocul fraților lor).

În ceea ce privește casele de rugăciuni, o atenție deosebită s-a acordat renovării, reparațiilor și înnoirii caselor de rugăciune ale Conferinței. S-a primit aprobarea pentru achiziționarea a două imobile în București pentru a fi amenajate pentru ca în ele să funcționeze comunitățile Labirint și Grant.

Pentru Labirint s-a cumpărat un imobil în str. Negustori nr. 15 și sînt în curs de definitivare planurile de construcție și amenajare, iar pentru Grant nu s-au putut perfectă actele de vânzare-cumpărare din cauza proprietarilor care sînt într-un proces de succesiune ca urmare a decesului soției proprietarului.

De la stînga la dreapta ; pastorul DANJI PETRE, ales secretar al Conferinței ; pastorul TEOFIL PETRE, ales consilier administrativ ; pastorul MOCANU ION, ales consilier ; pastorul SUPLER DANIEL, ales consilier al Conferinței.

În această perioadă în contabilitatea Conferinței s-a înregistrat suma de 102 534 961 lei ca venit din partea comunităților și au fost cheltuiți pentru nevoile multiple ale Conferinței 95 547 190 lei.

Pentru toate acestea, aducem mulțumiri lui Dumnezeu și frățietății, rugînd pe bunul Dumnezeu ca El să continue a călăuzi biserica Sa, iar Duhul Său cel Sfînt să conducă și să inspire lucrările ce ne stau înaintea ca ele să fie spre slava Sa.

Pus la vot, raportul este primit cu unanimitate de voluri, după care delegații se împart în cinci grupe de pastori și districte învecinate, grupe ce propun următoarea componență a comitetului special: Popa Dumitru, președinte, Ban Viorel, Nedelea Cornel, Soare Ioan, Enache Ioan, Petre Teofil, Saioc Marin, Bălan Constantin, Caragea Ion, Sofronie Mișu și Lăptucă Zorinel.

Supusă votului, componența comitetului este primită și votată în unanimitate.

Comitetul special se retrage pentru lucru, în timp ce delegații rămîn în sală sub conducerea fr. Ciucă Ioan, președintele biroului Adunării Generale, și Vasilescu Gabriel, consilier al Uniunii.

Retrăgîndu-se pentru lucru, comitetul special alege un secretar de ședință în persoana fr. Ban Viorel. Conștienți de nevoia călăuzirii divine și a înțelepciunii pentru lucrările ce le au de adus la îndeplinire, întreg comitetul se prezintă în rugăciune înaintea cerului consacrîndu-se și supunîndu-se lucrării și conducerii Duhului lui Dumnezeu.

Cu un deosebit spirit de responsabilitate și temere de Dumnezeu, cu chibzuință și iubire față de Dumnezeu, biserică și oameni, la orele 12,00, comitetul special prezintă Adunării Generale propunerea ca următoarele persoane să compună comitetul de propuneri: Popa Dumitru, președinte al comitetului, Petre Teofil, Ban Viorel, Voinea Gabriel, Lăptucă Zorinel, Alexe Gheorghe și Țică Dumitru.

Pastorul CHIȚU MARIN, ales consilier al Conferinței

Neprimindu-se nici o contestație, propunerea este pusă la vot și votată în unanimitate.

Începîndu-și lucrările cu rugăciune și consacrare, comitetul de propuneri alege un secretar de ședință în persoana fr. Petre Teofil, și analizează cu multă seriozitate și răspundere nevoile Conferinței București.

Toți membrii acestui comitet au fost pe deplin consacrați lucrării de a face Adunării Generale propuneri care să fie realmente un sprijin și să contribuie la binele și propășirea acestei mari Conferințe. Faptul că au chibzuit mai mult timp s-a datorat dorinței de a nu face propuneri pripite și pentru a cumpăni bine lucrurile.

În final, la orele 14,00, comitetul de propuneri aduce primul său raport Adunării Generale Elective a Conferinței ca fr. Niculescu Teodor să fie ales ca președinte al Conferinței pentru următorul termen statutar.

Neprimindu-se nici o contestație, se revine în sală și propunerea se pune la vot. Delegații votează în unanimitate această propunere.

Fr. Niculescu Teodor rostește cuvinte de mulțumire pentru încrederea acordată rugînd pe Dumnezeu să-l ajute și să-l împuternicească pentru deosebit de greaua răspundere la care este chemat. Fr. Ciucă Ioan mulțumește lui Dumnezeu pentru că a fost cu el în anii în care a slujit ca președinte al Conferinței și asigură pe

noul președinte de colaborare și dragoste frățească.

Continuînd lucrările, comitetul de propuneri, împreună cu fr. Niculescu Teodor, noul președinte ales al Conferinței, face următoarele propuneri Adunării Generale Elective a Conferinței București:

a) Slujbași principali ai Conferinței: Danci Petre, secretar al Conferinței, Petre Teofil, consilier administrativ, Mocanu Ion, Chițu Marin și Supler Daniel, consilieri.

b) Organul de conducere al Conferinței: Niculescu Teodor, președinte, Danci Petre, secretar, Petre Teofil, Mocanu Ion, Chițu Marin, Supler Daniel, Strîmbu Gheorghe, Soare Ioan, Roșu Ioan și Baciuc Constantin, membri ai comitetului, la care s-a adăugat fr. Coconcea Octavian.

c) Delegați la Adunarea Generală Electivă a Uniunii. Delegații titulari pastori: Danci Petre, Petre Teofil, Mocanu Ion, Chițu Marin, Supler Daniel, Strîmbu Gheorghe, Soare Ioan, Ban Viorel, Belu Ioan, Sofronie Mișu, Radu Ion, Bălan Constantin și Cristescu Lucian. Delegați supleanți pastori: Uba Marin, Peicu Virgil, Băluțoiu Victor, Stănculescu Dumitru. Delegați titulari laici: Roșu Ioan, Baciuc Constantin, Țică Dumitru, Alexe Gheorghe, Lăptucă Zorinel, Voinea Gabriel și Gițan Teofil. Delegați laici supleanți: Indrei Virgil și Safciu Ioan.

Comitetul de propuneri a lăsat un timp pentru eventuale contestații. Un singur delegat a venit, care practic n-a făcut o contestație în dreptul vreunui nume, dar a informat comitetul de propuneri despre o anumită problemă în legătură cu unul din propozabili.

Comitetul de propuneri analizînd cele aduse la cunoștință hotărăște să vină cu aceleași propuneri în fața delegaților.

Ca și în ocaziile precedente se propune delegaților ca pentru slujbele principale să se pună la vot

(continuare în cop. III)

Biruința darul lui Dumnezeu în Isus Hristos

N. Popescu

Evrei 12,1—4

Un credincios este într-o continuă luptă cu păcatul. Pentru el păcatul nu este un termen abstract. Nu este o închipuire, o temere nejustificată. Păcatul este o problemă concretă, el este un dușman real și cunoscut. Păcatul este un dușman feroce, de temut. Credinciosul se angajează în această luptă în nădejdea biruinței; speranța că răul va fi înfrânt îi luminează calea, mărindu-i forțele.

Dar se poate obține biruința asupra păcatului? A gândi la biruință nu este oare o iluzie deșartă? A vorbi despre biruință asupra răului din noi nu este oare o amăgire de sine? Este cineva care a biruit păcatul? Este cineva care a ieșit de sub puterea lui așa încât să nu mai păcătuiască?

Biblia spune că dacă este totuși cineva care zice că el a rezolvat problema cu păcatul și a biruit așa încât să iasă din sfera acestuia, un astfel de om nu poate fi crezut, nu trebuie crezut. Dar a încerca să susținem că nimeni n-a biruit vreodată cu adevărat păcatul este o eroare mai gravă.

Pavel n-a susținut niciodată că ar fi fără păcat, dar el oferă o mulțime de dovezi că a obținut biruința prin puterea lui Dumnezeu. „Pot totul în Hristos care mă întărește”, scrie el bisericilor. Tot așa este și trebuie să fie și cu noi, cu fiecare.

Cineva a biruit păcatul. Acesta este Isus Hristos, Căpetenia mântuirii noastre. În virtutea acestei biruințe, El a devenit Mântuitorul nostru; de asemenea „un nor de martori care ne înconjoară” au biruit prin Isus Hristos. Și noi dacă ne uităm cu luare aminte la Isus,

dacă privim țintă la El, vom primi biruința Lui. Pentru că religia Domnului Isus și puterea lui Dumnezeu sînt în stare să transforme pe om, chiar pe cel mai slab, și să-l facă biruitor. Iar dacă nu, atunci această religie nu este adevărată, nu este bună de nimic.

1) În primul rînd, pentru a ajunge la biruința asupra păcatului, este necesară recunoașterea cu adevărat a faptului că acel lucru care trebuie biruit este păcatul. Această recunoaștere este personală. Nimeni altcineva nu poate să recunoască în locul celui în cauză. Pînă ce nu ajungi să te convingă Duhul Sfînt că un anumit lucru este greșit pentru tine, nu vei reuși deloc să renunți la el. Numai pe calea aceasta se ajunge la declarația din Ps. 51,3: „Căci îmi cunosc bine fărădelegile, și păcatul meu stă necurmat înaintea mea”.

2) În al doilea rînd, în problema biruirii păcatului, trebuie să ne dăm seama cît de neajutorați sîntem pentru a face ceva. Ca urmare, a decide să venim la Isus renunțînd la noi înșine și la orice gînd că noi înșine am fi în stare să facem ceva este tot ceea ce putem face.

„Inima noastră este rea și noi nu o putem schimba. Educația, cultura, exercitarea voinței, străduințele omului, toate își au sfera lor de acțiune; dar aici nu au nici o putere” (CCH/18).

3) În al treilea rînd, trebuie să ne dăm seama că biruința este un dar al lui Dumnezeu, făcut în Domnul Isus Hristos, care se primește prin credință. Temeiul pentru cele afirmate îl avem în esență în Romani 8,32: „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?”.

Partea omului nu este să cîștige biruința, ci să primească biruința care a fost deja cîștigată de Domnul Isus Hristos în locul său. Hristos, în natura Sa umană a dus lupta vieții și a biruit. Ca reprezentant al omului, El a cîștigat această biruință în locul omului. Deci se poate spune cu profundă recunoștință împreună cu apostolul Pavel: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!”.

Biruința asupra păcatului nu poate fi despărțită de persoana Domnului Isus. Primindu-L pe El, primești și biruința Lui și astfel poți trăi o experiență nouă. Cînd se ivesc împrejurări care te determină să-ți pierzi încrederea în Hristos ca Mîntuitor personal și astfel te desparți de El, apar problemele. Se fac greșeli cînd permiți ca să se așeze ceva între tine și Hristos, și nu mai poți vedea fața Lui binecuvîntată cu privirea credinței.

A-L căuta pe Domnul Isus continuu, printr-o legătură vie cu El, zi de zi, a avea comuniune cu El permanent este partea noastră și privilegiul nostru. Aici trebuie să se îndrepte puterea noastră de voință și efortul nostru. El nu va face niciodată ceea ce noi trebuie și putem face. Noi trebuie să căutăm fața Lui, să-L căutăm cu ardoare. El ne-a făgăduit că dacă îl căutăm, El se va lăsa găsit și ne va feri de cădere. Iar ceea ce a făgăduit El este în stare să și înfăptuiască. Nu are nevoie de ajutorul nostru.

4) În al patrulea rînd, pentru a birui păcatul este necesar să ne dăm seama că legătura de credință cu Domnul Isus Hristos pune accentul pe slujirea creștină și pe spiritul misionar. Pentru că „tăria de a ne împotrivi răului se cîștigă cel mai bine printr-o slujire energetică” (AA/105).

„Cei ce slujesc altora vor fi ajutați de Marele Păstor. Ei înșiși vor bea din apa vieții și se vor îndes-tula. Nu vor dori distracții care să le stîrnească patimile... Intere-

sul lor cel mai mare va fi cu n să salveze sufletele care sînt gata să piară" (H.L.L./641).

„Străduința de a-i binecuvînta pe alții va atrage binecuvîntare asupra noastră. Acesta a fost planul lui Dumnezeu cînd ne-a dat o parte de făcut în Planul de Mîntuire" (CCH/79).

5) O altă condiție este a ști cum să rămîi în Hristos. Trebuie să înțelegem ce înseamnă a rămîne în Hristos. Aceasta nu înseamnă a merge la Hristos și a-I preda problemele pe care le avem, ci a ne preda pe noi înșine și a rămîne cu El.

Este atît de simplu și nu trebuie complicat cu alte înțelesuri greoaie. Dacă rămînem în Hristos, dacă iubirea lui Dumnezeu rămîne în noi, simțămîntele noastre, gîndurile noastre, planurile noastre, acțiunile noastre vor fi în armonie cu voia lui Dumnezeu (1 Ioan 2,6).

Să rămîi în Hristos înseamnă mai

mult decît experiența de la începutul convertirii; înseamnă să vorbești despre El, să gîndești la El, să ai încredere în El și în puterea și tăria Lui, să mergi cu El pe calea unei ascultări depline, într-o încredere din ce în ce mai puternică în El și din ce în ce mai mică în noi înșine.

6) Pentru a trăi și înțelege biruința asupra păcatului trebuie să cunoaștem prezența iubitoare a lui Dumnezeu. Ca scut împotriva păcatului și ispitei nimic nu este mai de valoare decît simțămîntul real al prezenței lui Dumnezeu.

Prezența plină de iubire a lui Dumnezeu, nu prezența Lui care ne osîndește, ne îmbrățișază și ne dă putere de a birui păcatul. Dacă ne-am da seama de omniprezența lui Dumnezeu, am gîndi și am simți ca David (Ps. 139,1—24) sau ne-am îngrozi în fața păcatului ca Iosif (Gen. 39,9).

7) Și, în sfîrșit, ultimul gînd în legătură cu biruirea păcatului este că trebuie să ne dăm seama ce suferințe, ce durere I-a pricinuit păcatul Domnului Isus, cît de mult a suferit Mîntuitorul nostru din cauza păcatului. Învățăm acest adevăr din experiența pocăinței lui Petru, după ce tăgăduise pe Domnul său.

N-ați dori ca împreună să-L rugăm pe Dumnezeu să ne ajute să vedem cît de mult a suferit Isus din cauza păcatelor noastre? N-ați vrea să vedem cît de mult L-am dezamăgit pe cel mai bun Prieten al nostru și ce dureri cumplite I-am provocat prin inconsecvența și lășitatea noastră? Aș dori ca astăzi să luăm o hotărîre în inima noastră cu privire la ceea ce avem de gînd să facem cu persoana Domnului Isus.

Este timpul potrivit pentru noi ca să învățăm a-L cunoaște pe Isus și iubirea Sa și să recunoaștem prezența Lui iubitoare în viața noastră. Este timpul să primim darul biruinței Sale.

Adunarea Generală Electivă a Conferinței București

(urmare din pag. 19)

nume cu nume. Punîndu-se la vot, delegații votează în unanimitate toate numele propuse, cu excepția votului în dreptul fr. Șupler Daniel; din 53 de delegați cu drept de vot, 51 au votat pentru și 2 contra. Celelalte propuneri au fost votate în unanimitate de către delegați.

Adunarea Generală a Conferinței București votează în unanimitate acreditarea următorului personal cultic:

— Pastori întăriți prin binecuvîntare: Ban Viorel, Baston Ioan, Bălan Constantin, Băluțoiu Victor, Belu Ioan, Chițu Marin, Crăciunescu Ion, Cristescu Lucian, Danci Petre, David Liviu, Drăgan Ioan, Enache Lucian, Enache Marin, Geantă Ion, Ghioaldă Leonida, Ionescu Ștefan, Manea Liviu, Micu Paulin, Modoran Gheorghe, Moisan Petre, Mohanu Mihai, Niculescu Teodor, Peicu Virgil, Petre Nicolae, Petre Teofil,

Pîrvan Titi, Radu Ion, Sibianu Petre, Soare Ioan, Sofronie Mișu, Stanciu Daniel, Stănculescu Dumitru, Strîmbu Gheorghe, Tănase Nicolae, Toma Gheorghe, Uba Marin, Vasile Constantin.

— Pastori ajutoari: Constantinescu Edmond, Niță Pavel și Voicu Cristian.

— Pastori asistenți: Bancu Sabinel, Bîrsan Gabriel, Breja Alexandru, Chelbegean Romulus, Dan Iosif, Dan Viorel, Gheorghită Nicușor, Gîdea Titi, Nae Daniel, Radu Gabriel, Roman Leon, Unteșu Ionel, Buică Nicolae.

Epuizîndu-se punctele de pe agenda Adunării Generale Elective a Conferinței București, fr. Ciucă Ioan, președintele biroului Adunării Generale, declară închise lucrările, încredințînd, prin rugăciunile înălțate la tronul hărului, pe cei aleși călăuzirii divine.

Toate lucrările au purtat amprenta

solemnității, răspunderii și implicării plenare în problemele bisericii.

Sîntem recunoscători lui Dumnezeu și-I aducem recunoștință pentru importanța și valoarea organizației în biserica Sa. În adevăr, „nimeni să nu nutrească cumva gîndul că ne-am putea dispensa de organizație... Ea a fost înfăptuită sub directa Sa supraveghere și aceasta cu mult sacrificiu. Nici unul dintre frații noștri să nu fie într-atîta amăgit încît să încerce a o nărui, căci făcînd astfel, va aduce o stare de lucruri la care nici nu visați. În Numele Domnului, vă declar că ea trebuie să stea întărită, bine întemeiată și neclintită" (TM/28).

În numele comitetului Uniunii, mulțumim tuturor celor ce au contribuit la desfășurarea plină de solemnitate și răspundere a acestor lucrări din cadrul bisericii noastre.

D. Popa

DE A LUCRA PENTRU HRISTOS

Stimați frați delegați,
Scumpi frați, stimate surori,

Sîntem chemați la rugăciune, sîntem chemați să mijlocim înaintea lui Dumnezeu pentru biserica Sa, pentru lucrarea Sa și lucrările zilei de azi. Sîntem chemați să ne rugăm ca Dumnezeu să-Și realizeze cu noi și prin noi planurile Sale. Vorbind despre Împărăția Cerurilor, Domnul Hristos a spus parabola lucrătorilor viei. Chemarea de a lucra pentru Domnul (Matei 20,1—16). (Se înalță rugăciuni pentru biserică și pentru lucrările zilei de azi).

Pentru ca ucenicii să nu piardă din vedere Evanghelia... Domnul Hristos le-a spus pilda aceasta.

Împărăția Cerurilor se aseamănă cu un gospodar... Dumnezeu ocupîndu-Se de neamul omenesc, ocupîndu-Se de cei chemați să lucreze în via Sa. Mi-aș permite să spun că această parabolă ne-a fost adresată nouă, celor de azi, chemați mai tîrziu, la timpul încheierii și culegerii roadelor. Despre ei se spune că: s-au încrezut în fîgăduința stăpînului, au dovedit încredere în cuvîntul lui, s-au încrezut în dreptatea și echitatea lui. Nu cantitatea de muncă depusă, sau rezultatele ei vizibile, ci spiritul în care este adusă la îndeplinire lucrarea, iată ce are valoare înaintea lui Dumnezeu: un spirit umil și plin de încredere, plin de mulțumire pentru privilegiul de a fi conlucrători împreună cu Dumnezeu. (Se înalță rugăciuni de mulțumire și recunoștință la adresa lui Dumnezeu pentru favoarea de a fi chemați ca lucrători în via Sa).

Dumnezeu dorește ca noi să prețuim binecuvîntările Lui... să lu-

crăm nu ca și cînd ni s-ar cuveni totul... ci ca atunci cînd ni se cere totul — iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de aproapele, iată spiritul și motivul care să ne determine a face totul pentru Hristos. Nu există nimic mai ofensator pentru Dumnezeu decît un spirit mărginit, care se îngrijește numai de nevoile personale. Cerul nu poate conlucra cu cel care manifestă un astfel de spirit.

Parabola aceasta este o avertizare pentru toți lucrătorii, indiferent de durata și cantitatea lucrării lor — care arată că fără iubire față de aproapele și fără umilire înaintea lui Dumnezeu, ei sînt socotiți ca neavînd nici o valoare. Nu există religie acolo unde tronează eul. Acolo unde sînt nutrite mîndria și mulțumirea de sine, lucrarea are de suferit. (Se înalță rugăciuni pentru a da slujitorilor Săi iubire pentru suflete; să ne apere de mîndrie și înălțare de sine; să fim ca El, blînzi și smeriți cu inima).

Nu durata timpului lucrat, ci voioșia și credincioșia cu care lucrăm, iată ce face ca lucrarea noastră să fie primită de Dumnezeu. Datoria cea mai neînsemnată îndeplinită însă în sinceritate și cu abnegație este mai plăcută lui Dumnezeu decît cea mai mare lucrare care poartă însă amprenta egoismului și înălțării de sine.

Numai atunci cînd egoismul a murit, cînd lupta pentru supremație a fost cu desăvîrșire exclusă, cînd mulțumirea umple inimile și iubirea constituie parfumul vieții, numai atunci Domnul Hristos locuiește în suflet, iar noi sîntem cunoscuți ca împreună lucrători cu Dumnezeu.

Cel care se dovedește a fi creștin în viața lui personală, în predarea zilnică a eului său, în sinceritatea scopului și puritatea gîndului, în blîndețe, atunci cînd este provocat, în credință și evlavie, în credincioșie în cele mai neînsemnate lucruri, care în viața de cîmin reprezintă caracterul Domnului Hristos, unul ca acesta poate fi mult mai prețios înaintea lui Dumnezeu decît — poate — cel mai renumit misionar sau martir.

Secretul succesului nu se află în multa noastră învățătură, nici în poziția noastră, nici în numărul nostru, nici în talentele ce ne-au fost date și nici în voința oamenilor.

Recunoscînd neputința noastră, noi trebuie să privim la Hristos, și prin El, care este puterea întregii țării și cugetul întregii noastre cugetări, voința și ascultarea vor cîștiga atunci biruință după biruință. (Comunitatea se roagă cerînd lui Dumnezeu puterea de a fi creștini în viața personală, ca Hristos să fie totul în noi și pentru ca să fim gata și pentru plug și pentru jertfă. Să fim dispuși să primim cu mulțumire ce vine din mîna Sa.)

„Porțile de aur ale cerului nu se deschid pentru cei cu înălțare de sine. Ele nu se deschid în fața unui spirit mîndru. Ele se vor deschide larg la atingerea tremurătoare a unui copilăș. Binecuvîntată va fi răsplata harului pentru aceia care în simplitatea credinței și iubirii... au luptat pentru Dumnezeu. Domnul Hristos spunea: „Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți înțoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilăși, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția Cerurilor“ (Mat. 18,3).

D. Popa

 EDITURA
CURIERUL
ADVENTIST
BUCUREȘTI STR. PLANTELOR 12

Tiparul executat sub comanda nr. 1001
la I. P. „Filaret“ str. Fabrica de chibrituri
nr. 9—11, București
România